

KRAJČIČKA
EDVARDA KANDELJA
V CELJU

Celje - skladišče
D-Per

249/1981

COBISS

OSREDNJA KNJ. CELJE

Liboje, julij 1981

Leto 24 — Številka 2

LIBOJE

GLASILO KERAMIČNE INDUSTRIJE LIBOJE-CELJE

Delovni kolektiv Keramične industrije Liboje je na predlog občinskega sindikalnega sveta Žalec sprejel odlikovanje od predsedstva Jugoslavije red dela z zlatim vencem.

To visoko odlikovanje je tov. Mlakar, predsednik OOS Žalec izročil tov. Franju Tilingerju, direktorju Keramične industrije Liboje na slavnostni seji skupščine KS Liboje ob priliki praznovanja krajevnega praznika, dne 10. 5. 1981.

Nedvomno si je kolektiv to visoko priznanje zaslužil. Kako priljubljen je ta kolektiv v kraju in kaj pomeni

za ta kraj, pa nam naj povedo besede, ki jih je ob priliki praznovanja visokega jubileja 165. obletnice v preteklem letu v imenu kulturnega društva Svoboda Liboje in družbenopolitičnih organizacij izrekla tov. Danica Hudina. Citiram: "Zbrali smo se, da počastimo visok pomemben jubilej vaše tovarne. 165-let keramike iz Liboj, 165-let dela, 165-let truda, odrekavanja, 165-let boja, premagovanja nenehnih težav in 165-let čudovitih izdelkov iz Liboj. To je visok in veličasten jubilej kolektiva Keramične, ki ne živi le zase, ampak tudi s krajem, v katerem je.

Zato danes upravičeno praznujemo vsi, vse Liboje. Še posebno se vašega uspeha veseli DPD Svoboda, saj že mnogo let tesno sodeluje z vami in od tovarne sprejema vsestransko pomoč.

V svetu gotovo ni mnogo primerov, da bi se neka proizvodnja obdržala tako dolgo, kot se je keramika iz Liboj. V Libojah se je to posrečilo, gotov zaradi trdoživosti ljudi, ki so v tovarni delali in ki v njej še delajo. Lahko ste ponosni na to vašo tradicijo, lahko jo s ponosom nadaljujete.

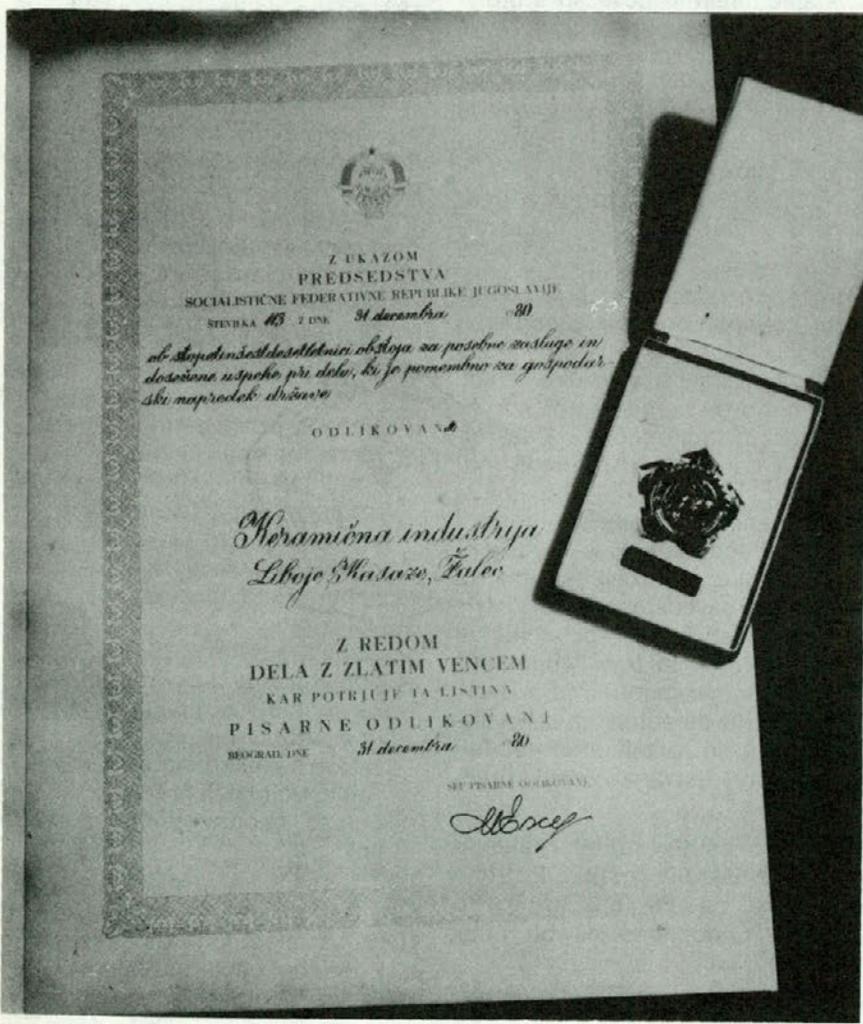
Vsi se dobro zavedamo, da življenje in delo v tovarni ni bilo vedno takšno, kot je sedaj. S tiho spoštljivostjo se spominjamo prednikov in njihovega ustvarjanja ter na njihovih in naših izkušnjah gradimo bodočnost. Generacije delavcev proletarcev so s svojim neumornim duhom počasi, vendar zanesljivo in odločno spreminjale družbo. Najprej nezavedajoč se, kasneje pa trdno prepričani v svoje poslanstvo, so pričeli borbo za socialno in razredno osvoboditev.

Kolektiv Keramične ima takšno revolucionarno preteklost, na katero je lahko ponosna naša občina. Prav delavci iz keramične industrije so imeli velik delež pri razvoju delavskega gibanja pri nas.

Teško življenje tako v tovarni kakor doma, je izkovalo jeklene, ponosne in odporne ljudi, ki se niso izmikali nalogam, ki niso barantali z nikomer in niso prodajali svojega prepričanja. Libojski delavec je veroval v dobre ljudi, v lepšo prihodnost, zato ni nikoli obupal.

Leta 1941, v začetku naše revolucije, so pripadniki vašega kolektiva spoznali, kje je njihovo mesto in kakšno pot morajo ubrati, da bodo svobodni in sami svoji gospodarji. Tudi libojski keramiki so šli v smrt za svobodo.

Leta 1945 je tovarna v Libojah postala splošno ljudsko premožeh

nje. Takratne razmere, ko je povsod primanjkovalo osnovnih življenjskih potrebščin, so nalagale kolektivu Keramične velike naloge. Njihova osnovna naloga je bila izdelati v danih pogojih čimveč izdelkov. Tovarna pa ni širila samo količinske proizvodnje, ampak je vlagala velike napore tudi v širitev asortimana. Sleherni delavec se je zavedal, da je prihodnost tovarne iz njega samega le v delu. Le delo je kazalo človeštvu pravo pot, prava pot pa je tista, ki vodi k zastavljenim ciljem k lepšemu življenju. In življenje pri nas, v naših tovarnah se je od nekdaj do danes resnično tako spremenilo, da mu lahko rečemo, da je lepo. Tako kakor v drugih tovarnah ste

tudi libojski keramiki uveljavili delavsko samoupravljanje. 12. septembra 1950 je postala tovarna last delavcev. Samoupravljanje je prineslo v kolektiv samozavest, spodbudo in kritično obravnavanje problemov. Lahko ste ponosni, saj imate v svoji sredini toliko družbenopolitičnih delavcev, ki se nenehno trudijo za razvijanje in utrjevanje samoupravnih družbenih odnosov za uresničevanje ustavnih načel delavcev, ki so aktivni še v mnogih drugih organizacijah in društvih. V zadnjih desetih letih je uspelo keramikom uresničiti mnogo želja v zvezi z obnovitvijo tovarniških obratov in izboljšati proizvodni proces. Ponosni smo lahko na mesto, ki ga ima danes vaša

tovarna pri nas in v svetu. Ponosni pa smo lahko tudi na **čudovito** sožitje, ki vlada med tovarno in ostalim krajem.

Lahko tudi trdimo, da v Libojah ljudje nismo tujci med seboj, kot so to marsikje dogaja. Tudi nas ne razjeda dolgčas.

Vaše delo je pestro in nikoli dolgočasno." Z iskreno čestitko je končala svoj govor.

Tako družbenopolitične organizacije o nas. Mislim, da bi bilo odveč karkoli dodajati, ker smo o naših delovnih zmagah že veliko pisali. Naj izrečem le še iskrene čestitke kolektivu za sprejeto odlikovanje, ki je nam vsem v ponos in vzpodbuda za boljše delo.

40. OBLETNICA

Večina praznikov se ponavlja vsako leto, pa jim zato mogoče ne posvečamo tistih pozornosti, kot jim gredo. Tudi o 4. in 22. juliju smo že toliko slišali, da bi naredili veliko napako, če bi njun pomen namenoma ali iz površnosti spreminjali, sploh pa ker imata jubilejno 40. obletnico. Zato, prav na kratko o dejstvih, ki povedo, da so na seji politburoja centralnega komiteja KPJ dne 4. julija 1941 bili sprejeti zgodovinski sklepi za narode Jugoslavije. Sprejet je bil odlok o ustanovitvi glavnega štaba narodnoosvobodilnih partizanskih odredov Jugoslavije, s tovarišem Titom na čelu. Izbran je bil tudi glavni štab partizanskih odredov Srbije in odrejeni delegati CK za delo in organizacijo partizanskih enot na posameznih področjih širih Jugoslavije.

Dne 4. julija je politburo CKJ izdal narodom Jugoslavije naslednji proglas: "Vi, ki ječite pod okupatorsko peto, vi vsi, ki ljubite svobodo, ki nečete fašističnega suženjstva, vedite, da je prišla ura borbe za naše osvobajanje izpod fašističnega osvajačca..." Ta dan je po zgodovini naših narodov proglašen kot državni praznik "Dan borca".

Po sprejemu odločilnih sklepov za borbo proti zavojevalcem je na dan 22. julija 1941 začela oborožena vstaja slovenskega naroda za nacionalno in socialno osvoboditev. To je bil dan, ko je KP Slovenije in na novo porajajoča se OF sprožila val vseljudske vstaje proti okupatorjem in domačim izdajalcem.

Borba slovenskega naroda pa ni bila samo borba za svobodo, bila je tudi revolucionaren premik, ki je spremenil obstoječi družbeni sistem, bila je borba za človekove pravice in za oblast ljudstva.

Z uvedbo samoupravljanja in z njegovim dograjevanjem po letu 1950 smo dosegli, da je neposredni proizvajalec direktno povezan s proizvodjalnimi sredstvi, da dobijo več funkcij pri odločanju o proizvodnji, razširjeni reprodukciji in višini osebnih dohodkov. Pričela se je izgradnja samoupravnih proizvodnih odnosov in se s tem uresničuje osnovno načelo, da morajo s sredstvi upravljati tisti, ki jih ustvarjajo.

Ob težkih trenutkih preizkušnje naše zrelosti, notranje stabilnosti in moči, ki jih preživljamo vsi Jugoslovani, se ob prazniku vstaje spomnimo na herojske dni borcev narodov in narodnosti. Poskrbimo, da nam noben notranji, niti zunanji sovražnik ne bo zadal boleče rane, ki razbija enotnost in trdno odločitev živeti v eni skupnosti, v skupni državi, ki ima za vse, ki se zavedamo njene krvave poti za ustvaritev socialističnih odnosov, prelepo ime "Jugoslavija". Varujmo jo, bodimo jo pripravljeni braniti, pa četudi za ceno življenja, kot so jo bili pred 40. leti pripravljeni ustvarjati naši predniki.

Vsem, ki čutite ob teh jubilejih podobno, iskrena čestitka in trdna odločnost, da nam tega kar je bilo s krvjo pridobljeno ne bo nihče mogel odvzeti.

OM

Gospodarska situacija v naši delovni organizaciji

Za nami je že skoraj polovica leta 1981 in na podlagi obstoječih podatkov, ki so znani za obdobje januar — maj, je mogoča kratka ocena našega poslovanja.

Plan proizvodnje za to obdobje količinsko ni bil dosežen, indeks je 91%. Vrednostno znaša indeks 102%. Ravno tako ni bil dosežen plan prodaje, količinski indeks je 93%, vrednostni 101%.

Obstoječe stanje je posledica določenih težav, ki so se pojavljale v proizvodnem procesu, kot naprimer:

- slaba kvaliteta gline
- zastoji na angleški liniji
- problemi pomanjkanja embalaže, slaba kvaliteta embalaže
- pomanjkanje frit
- zamašitev peči št. 3
- pomanjkanje glazure
- velik lom
- slaba kvaliteta mavca
- pomanjkanje biskvitnih ploščic, kar je imelo za posledico zastoje v proizvodnji
- težave s preskrbo grafitu
- veliko bolniških bolovanj
- porast neopravičenih izostankov.

TOZD Keramika je plan proizvodnje dosegel 95% količinske in 108% vrednostno. Plan prodaje je bil dosežen 99% količinsko in 108% vrednostno.

TOZD Grafit je dosegel količinsko zastavljen plan 98% in 104% vrednostnega. Prodaja je znašala 88% planirane količinsko in 91% planirane vrednostno. Plansko zastavljeni cilji v TOZD PL so bili doseženi komaj 86% količinsko in 73% vrednostno. Prodaja ni odstopala, količinsko je bil plan dosežen 88% in 73% vrednostno. Če primerjamo rezultate poslovanja z minulim letom pridemo do zaključka, da je situacija slabša. Proizvodnja je v tem obdobju v primerjavi z lanskoro manjša za 8% količinsko, prodaja pa za 13%, vrednostno pa je porastla za 40%. Največji padec je značilen za TOZD PL in Keramiko.

Uvoz surovin oziroma repromateriala je znašal 7.094.991,21 din, v \$ 235.322,28. Izvoz naših proizvodov je znašal v din 13.931.146,60, v \$ 447.308,47. Delež uvoza v izvozu znaša 51% v din in 53% v \$. V primerjavi z letom 1980 se je uvoz povečal za 13% dinarsko, izvoz pa za 187%. Izvažali smo predvsem keramiko in v manjši meri grafitne

proizvode. Izvažali smo v Holandijo, Rusijo, Avstrijo, Dansko.

Delež plačane realizacije v fakturirani je 87%, to je razmeroma ugodno. Fakturirana realizacija je v primerjavi z letom 1980 večja za 39%. Plačana realizacija je v tem letu večja za 44% v primerjavi z lani.

Koeficient ekonomičnosti za KIL je 826,64, medtem ko je bil lani 755,12. Ekonomičnost je padla za 9% v primerjavi z lani. Padec ekonomičnosti je značilen za keramiko in ploščice, ne pa za TOZD Grafit. Koeficient ekonomičnosti znaša letos 739,95, medtem ko je bil lani 868,52.

Gibanje storilnosti na zaposlenega v primerjavi z lani je v padcu. Storilnost je padla v TOZD Keramika in TOZD Ploščice, porabo pa v TOZD Grafit, količinsko za 29% in vrednostno za 88%.

Gledano za DO kot celoto znaša storilnost na zaposlenega 4293 kg, lani 4723 kg in vrednostno 250.263 din, lani pa 192.817 din.

Z ozirom na to, da rezultati poslovanja za junij mesec še niso znani ni možen polleten prikaz gospodarjenja. Ne pričakujejo se večje spremembe, tako da bodo rezultati nekako v takšnem okviru. Iz prikazanih podatkov je razvidno, da razmere v našem podjetju niso najbolj ugodne. Proizvodnja je pod planirano in tudi prodaja, storilnost na zaposlenega je padla. Razmere na jugoslovanskem trgu se spreminjajo, kupna moč prebivalcev je v upadanju in vprašanje je, kako bo z nami v prihodnje. Bil bi že skrajni čas, da bi začeli iskati notranje rezerve za izboljšanje kvalitete našega dela in znižanja stroškov pri delu.

Povečati bi morali storilnost na zaposlenega, zmanjšati lom, z boljšo organizacijo dela, zmanjšati stroške in bolje razporediti delo ter ostalo.

S takšnimi ukrepi, ki so zahtevnejši in dolgoročnejši, bi lahko veliko prihranili.

Tatjana Topolovšek

Sovlaganje v izgradnjo tovarne pomožnega ognjestalnega materiala v Prijedoru

Z razvojem keramične industrije Jugoslavije je nastal problem proizvodnje spremljajočega materiala, pribora, rezervnih delov itd., s katerim smo vsi močno vezani na uvoz. Ena od največjih postavk iz tega področja je uvoz pomožnega ognjestalnega materiala, od katerega je direktno odvisen proces proizvodnje in učinkovitost gospodarjenja.

V okviru poslovne skupnosti "Keramikaunion" se problemi z uvozom tovrstnega materiala obravnavajo skoraj na vsaki seji. Tu je tudi bil sprejet sklep, da moramo pristopiti k izgradnji nove tovarne za proizvodnjo pomožnega ognjestalnega materiala t.j. šamotnih plošč, kaset in podobnega materiala.

Ponudbo za izgradnjo takšne tovarne je dal Elektrokeramični kombinat Prijedor. Nova tovarna bo imela kapaciteto 7.100 ton letno,

imenovala se bo "Keraterm", uporabljala pa bo predvsem glino iz področja Prijedora.

Predračunska vrednost investicije znaša 352.442.000,00 din. Večji del sredstev zagotavlja EKK Prijedor s posojili bank, fonda za nerazvite in s svojimi sredstvi. Bodoči koristniki izdelkov morajo zagotoviti znesek 28.560.000,00 din. Na našo delovno organizacijo odpade znesek 180.000,00 din.

Podpis samoupravnega sporazuma o sovlaganju je odobril delavski svet TOZD "Keramika", dne 2. 8. 1980.

Upajmo, da bo z izgradnjo tovarne "Keraterm" problem s pomožnim ognjestalnim materialom če že ne v celoti rešen, pa vsaj bistveno olajšan.

T.F.

Pospeševanje inovacijske dejavnosti

Razvoj inovacijskih dejavnosti je v našem gospodarstvu na izredno slabih osnovah. Načrten razvoj družbeno-ekonomskih odnosov mora v prvi vrsti upoštevati pogoje in možnosti uveljavljanja inovacijske dejavnosti. Zadnje čase vedno bolj ugotavljamo, da postaja inovacija oziroma neinventivnost vedno večji družbeni problem. Prav gotovo je temu kriva spontanost, ki vlada na tem področju, saj nas potiskajo v ozadje skoraj vse države iz vzhoda in zahoda. Demokratizacija družbeno-ekonomskih odnosov in širitev samoupravnega odločanja še ne zagotavljata tistih pogojev in ciljev, na katerih bodo inovacije postale osrednji vir za pridobivanje dohodka in izboljšanje ekonomskih pohojev gospodarjenja.

Odločilno potezo pri uveljavljanju inovacijske dejavnosti pa morajo narediti delavci sami v svojih delovnih organizacijah, saj je njihov osebni interes največji. V vseh de-

lovnih organizacijah je inovatorstvo potrebno večati z načrtnim delom in sicer:

- da se doseže ekonomska raven vseh temeljnih organizacij tako, da je možen nadaljnji gospodarski razvoj
- da se v vsaki delovni organizaciji vzporedno s povečanjem proizvodnih kapacitet, razvija tudi razvojna služba s pomočjo tehnoloških in tržnih raziskav. Vzporedno s tem se mora razvijati tudi organizacija dela in samoupravni odnosi.
- s pravilnim planiranjem moramo vzpodbujati k boljšemu delu in naj bi vzporedno s tem delavci — inovatorji dobili dodatni zaslužek
- da upoštevamo pri kadrovanju sposobnost delavcev za inovacije in delo v razvojni dejavnosti
- da razvijamo interno informiranje o inovacijskih dosežkih, ki jih dosežajo posamezniki, delovne skupine, temeljne or-

ganizacije, delovne organizacije, raziskovalne institucije.

Seveda pa se področje inovacije ne bo začelo razvijati samo po sebi. Če hočemo, da se bo uveljavila skrb za boljše delo, moramo formirati službo, ki bo sposobna organizirati delo pri uvajanju inovacij. V ta namen moramo organizirati enkrat letno popis vseh neresenih problemov v proizvodnji in organizaciji delovne organizacije. Ko strokovna služba prouči vse probleme, jih razvrsti in posreduje naprej v strokovno in samoupravno obdelavo. Glede na pomembnost in aktualnost vprašanj se izoblikujejo naloge, ki jih bo morala opraviti vsaka služba v odrejenem času. Pomembne naloge vnašamo tudi v samoupravne sporazume o temeljnih planov in so tako sestavni del srednjeročnih in letnih planov.

Po predavanju Bogdana Petriča.

Forto Turk

da bo razvoj šel v tej smeri. Za nas je pomembno, kakšno mesto bodo imele Liboje v takšni novi grupaciji in ali bodo odigrale pri tem vodilno vlogo, katera bi jim glede na njihovo tradicijo pripadala.

I. Možnosti razvoja gospodinjstev in dekorativne keramike v Sloveniji v sedanjem petletnem obdobju.

Sprejeti petletni plan razvoja keramike v Libojah predvideva povečanje proizvodnje za 1200 ton letno. To terja izgradnjo nove hale in še nekatera druga prestrukturiranja obstoječe proizvodnje. Ta program moramo realizirati, kajti prostorske prilike so takšne, da je v tem pogledu treba nekaj storiti. K temu nas sili še dejstvo, da se moda v keramiki vse bolj usmerja v večjo dekoracijo keramike in da bo zato potrebno povečati obseg dela v slikarni, kar pa zahteva prostorsko širitev slikarne in povečati število zaposlenih.

Druga možnost povečanja proizvodnje keramike v Sloveniji je novogradnja tovarne keramičnih izdelkov v Lendavi. Občina Lendava išče namreč nadaljnje možnosti gospodarskega razvoja, saj spada kakor je znano med manj razvite občine v Sloveniji, ima pa še velike rezerve neizkoriščene rdeče glin (terra rosa) in nekaterih drugih reprodukcijskih osnov, potrebnih za osvajanje in razvoj proizvodnje keramičnih izdelkov.

Med temi drugimi osnovami je zlasti omeniti tradicijo prekmurskega lončarstva, uporabo zemeljskega plina iz bližnjega plinovoda, rezervo delovne sile in možnosti financiranja in organiziranja, proizvodnje na osnovi skupnega vlaganja sredstev jugoslovanskih in madžarskih partnerjev.

Po projekciji bi proizvodni program v novem obratu v Lendavi proizvajal:

Floristično keramiko
Keramiko za svetila
Lončarsko keramiko
Dekorativno keramiko
Specialno keramiko

Predvidena kapaciteta proizvodnje tega obrata je 1000 ton v vrednosti 10.600.000,— din po sedanjih cenah. Obrat bi zaposloval 180 ljudi.

Gradnja tovarne keramičnih izdelkov v Lendavi - da ali ne?

I. Uvod

Osnovni, sedanji in bodoči moto slovenskega gospodarstva je v čim večji meri izkoristiti dane naravne možnosti za proizvodnjo. Ena od takšnih možnosti je večje izkoriščanje rdečih glin, ki jih je na nekaterih področjih Slovenije dovolj. V bližnji preteklosti je bila ta možnost v Sloveniji relativno slabo izkoriščena. Opekarska proizvodnja, katera je glavni predelovalec tovrstnih glin, se niti toliko ni razvila, da bi pokrila slovenske potrebe po opeki. Na področju ploščic je danes v Sloveniji res pet proizvajalcev, vendar je tudi ta proizvodnja še vedno pod realnimi potrebami in možnostmi.

Na področju fine keramike se tovrstne glin v Sloveniji skoraj ne uporabljajo. Izjema je le mala delovna organizacija "Dekor" Ljubljana in prav tako mala proizvodnja cvetličnih loncev v Komendi. Pregled proizvodnje keramike v drugih državah pa dokazuje, da je mogoče s primerno predelavo in obdelavo rdeče glin izdelati tržno zelo zanimiv asortiman keramike.

Npr. sosednja Madžarska ima velik del keramične proizvodnje prav na osnovi rdečih glin in pomemben del te proizvodnje tudi izvažata ter ustvarja kar pomembno akumulacijo.

Možnosti večjega izkoriščanja glin so druge republike zlasti pa Hrvaška, Bosna, Srbija in Makedonija doumele že pred več leti. V teh republikah so bile zgrajene kapacitete, ki so kar pomemben faktor njihove ekonomije. V zadnjem času zasledimo v teh republikah tudi organizacijske premike tako, da se vsa ta industrija združuje v okviru posameznih republik v SOZD. To brez dvoma vodi k bolj sinhroniziranemu razvoju te panoge po republikah, k večji ekonomski moči in večjemu družbenemu uveljavljanju panoge.

Takšnemu razvoju panoge v drugih republikah bi morali slediti ustrezni ukrepi tudi v Sloveniji. To ni mogoče storiti čez noč, zlasti pa ne v trenutni situaciji, ko sta dve delovni organizaciji iz področja proizvodnje ploščic v težkem ekonomskem položaju. Sigurno pa je,

II. Ocena potrebnih sredstev za izgradnjo tovarne keramike v Lendavi

Na podlagi doslej zbranih ponudb in ocen investicijskih del in opreme bi izgradnja tovarne v Lendavi zahtevala sledeče naložbe:

Zgradbe z načrti	47.590.000.—
Infrastruktura	21.670.000.—
Oprema z montažo	43.060.000.—
Uvožena oprema	15.620.000.—
Carina (35%)	5.510.000.—
Podražitev za gradbena dela	6.830.000.—
Know-how FIM	8.750.000.—
Know-how KIL	8.750.000.—
Prispevek za energetiko (4,8%)	7.180.000.—
Obratna sredstva	18.000.000.—
Nepredvideno	3.040.000.—
S K U P A J	186.000.000.—

III. Konstrukcija financiranja

Za izgradnjo tovarne keramike v Lendavi je zainteresiranih več delovnih organizacij. Po razgovorih, katere smo imeli doslej, bi se v financiranje nove tovarne v Lendavi vključili naslednji poslovni partnerji:

Keramična industrija, Liboje z vlogo	31.050.000.—
Mercator (Steklo) Ljubljana z vlogo	15.525.000.—
Konstruktor, Maribor z vlogo	15.525.000.—
Madžarske firme (Herendi in FIM) z vlogo	49.500.000.—
Ljubljanska banka z dolgoročnim posojilom	74.400.000.—

IV. Prijekcija dohodka

		din
Celotni prihodek		110.600.000.—
Materialni stroški	27.110.000.—	
Amortizacija minimalna	7.600.000.—	
Dohodki		75.890.000.—
Prispevki, zakonske in samoupravne obveznosti	12.900.000.—	
Svobodna menjava dela	8.000.000.—	
Obresti	4.430.000.—	
Am. nad pred. stopnjo	1.050.000.—	
Osebnih dohodki	28.050.000.—	
Sklad skupne porabe	3.500.000.—	
Rezervni sklad	1.900.000.—	
Znesek za razširitev materialne osnove delavcev	1.500.000.—	
Dobiček za razdelitev		14.060.000.—

V. Zaključek

Projekt za novo tovarno keramike v Lendavi je iz tržnega in ekonomskega vidika zanimiv. V celoti se vključuje v republiške kriterije glede investicij. Uvoz materiala je minimalen, medtem ko so izvozne možnosti dokaj velike.

3. simpozij keramikov Jugoslavije

Na pobudo Keramikuniona in Jugokeramike je bil leta 1978 organiziran simpozij keramike. V letu 1979 se je to srečanje keramikov nadaljevalo, medtem ko je v letu 1980 zaradi stabilizacije bilo III. srečanje keramikov preloženo na letošnje leto.

III. simpozij keramikov Jugoslavije se je tako odvijal od 22. do 25. aprila v Kuparih, to je v vojnem počitniškem naselju pri Dubrovniku. Kakor v prejšnjih srečanjih keramikov, smo se tudi tokrat udeležili strokovnega predavanja. Udeležilo se nas je preko 250 strokovnih delavcev. Prisotni so bili predstavniki vseh keramičnih industrij v Jugoslaviji, institutov in predstavnikov proizvajalcev glazur, pigmentov, strojev in peči za keramično industrijo, ognjeodpornega materiala in sitotiska iz tujine.

Predavanja so bila kvalitetna in zanimiva, obravnavala so vsa področja keramike. Predvajanih je bilo tudi več filmov, ki so nazorno prikazali nove dosežke pri vseh vrstah keramične proizvodnje. Po predavanjih so bile tudi razprave, pri katerih so udeleženci povedali svoje izkušnje pri določenih problemih in pristop k reševanju le-teh.

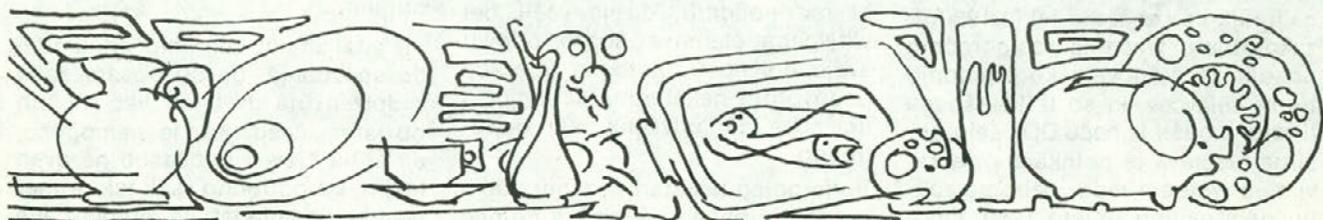
Nas so najbolj zanimala predavanja o dekoriranju keramike, ki ga je imel predstavnik Rhenanie in predavanje ter film predstavnika Deggse.

Iz vseh predavanj je bilo spoznati smeri razvoja keramike v uporabi cenejših surovin in krajših ciklusov žganja. Vedno bolj je v ospredju velika serijska avtomatska proizvodnja z izredno veliko kapaciteto in nizkimi proizvodnimi stroški.

Vsi sodelujoči so pozitivno ocenili III. simpozij in se razšli z željo, da se kmalu spet vidimo.

TF

Forto Turk

Poročilo samoupravne delavske kontrole delovne organizacije

Po zakonu je samoupravna delavska kontrola dolžna vsaj enkrat letno poročati o svojem delu zboru delovnih ljudi, vendar menimo, da je bolje, če o svojem delovanju v pisni obliki informiramo vse zaposlene v našem internem časopisu Keramik. Zakaj? Zato pač, ker smo mnenja, da ga prebere vsak delavec in je to najboljša oblika obveščanja, poleg sproti razobešenih zapisnikov na oglasni deski.

Samoupravne delavske kontrole po TOZD, DSSS in DO so bile izvoljene 27. marca leta 1980. Ker so bile komisije formirane čisto na novo, člani pa prvič izvoljeni v ta organ, smo se morali najprej konstituirati in se seznaniti z nalogami, ki nam jih nalagajo ZZD in naši interni samoupravni akti. Tako smo se morali podrobno seznaniti s Pravilnikom SDK, o dolžnostih in pravicah članov v smislu kolektivnega dela. Vse samoupravne delavske kontrole so v mesecu juliju, seveda z malo zakasnitvijo, ki pa ga je pogojeval objektivni razlog, sprejele svoje programe.

Na nivoju DO je imela samoupravna delavska kontrola deset sej, od tega sedem rednih, eno razširjeno skupaj s predstavniki družbenopolitičnih organizacij in dve skupni seji vseh SDK na nivoju DO.

Na sejah smo se držali predvsem programa, reševali pa smo tudi izven programske zadeve, ki so se pojavile med letom razna vprašanja delavcev, ki so bila zastavljena posameznim članom SDK. Na skupnih sejah pa smo obravnavali pobudo in informacijo družbenega pravobranilca samoupravljanja SRS in v zvezi z njo tudi zastopali svoja stališča na delavskem svetu delovne organizacije. Med letom smo obravnavali predvsem probleme, ki so nas pestili, ter naloge, ki smo jih zadali v letnem programu.

Obravnavali smo: nenormalno povečanje loma v zadnjih dneh meseca junija in v začetku julija 1980, o zakonitosti vračanja dolgoročnih posojil za stanovanjsko izgradnjo tistih delavcev, ki so iz kakršnega li vzroka odšli iz naše DO. Zelo obširna razprava je potekala v nepravilnem vrstnem redu, oziroma zaključnem računu za leto 1980. Opo-

zorili smo na problem razbohotenja nadur v DO in na izplačilo letih po posameznih službah v DSSS. Razpravljali smo o periodičnih obračunih po vseh TOZD, DSSS in DO v smislu dobrega ali slabega poslovanja, ter o delitvi izplačila tistega dela ostanka dohodka, ki se med letom, oziroma po treh mesecih lahko izplača kot OD na podlagi boljših rezultatov dela TOZD oz. DSSS. Odgovorili smo na vprašanje iz sindikalne skrinjice, ki nam ga je posredovala komisija za informativno dejavnost, pogovarjali smo se o celokupni stanovanjski problematiki, delitvi dolgoročnih kreditov na podlagi ustvarjenih sredstev v letu 1980, o prekomernem nabavljanju nekaterih materiala v skladišču tehničnega materiala, o medsebojnih odnosih med TOZD, TOZD in DSSS, ter DO nasploh, se seznanili z delom disciplinske komisije in politično — varnostno oceno v naši sredini itd.

Na vsaki seji se seznanimo s sklepi in delom našega koordinacijskega odbora na osnovi predloženih zapisnikov.

Vse zaposlene pa pozivamo, da nam pri odkrivanju negativnih pojavov pri samoupravljanju in delu pomagata, tako da svoj prispevek oddate v sindikalno skrinjico — lahko je anonimen, vendar napišite za samoupravno delavsko kontrolo DO.

Majda Kotnik

Zakaj NNNP vaje?

Ko smo analizirali zadnje skupno vajo NNNP (nič nas ne sme presenetiti) smo obravnavali predvsem, kako smo pripravljeni in kako izvršujemo naloge, ki so nam določene ob takih prilikah. Najprej bi rad poudaril, da je večji del aktivnega članstva dobro opravil svoje dolžnosti. Zato se je treba pogovoriti z nekaterimi, ki imajo to dolžnost za odvečno ali nepotrebno.

Verjetno so nekateri pozabili, kako nujno potrebna je človeška pomoč

ob vsaki nesreči, ki nas lahko preseneti. Pred leti, ko je reka Savinja še poplavljala bregove in povzročila stanovalcem levega brega precejšnjo škodo, oziroma ko je odnesla most, ki je življenjsko pomemben za podjetje in vaščane v libojski kotlini, so marsikatero pridne roke ublažile oziroma preprečile nadaljnjo škodo, ki se ob vsaki nesreči pripeti. Takrat so ljudje v nesreči občutili, kaj pomeni vsaka najmanjša pomoč. Izrečene zahvale vsakemu posamezniku, ki je pomagal so še dolgo časa odmevale v glavah.

Naravnim nesrečam in vojaškim intervencijam se je moč postaviti v bran, samo če smo izurjeni in pripravljani na tako nesrečo. Zato je potrebno, da vsak od nas ve, kaj mora storiti, če se pripeti kaj takega. Ne pa, da se nekateri že ob poklicu ne odzove oziroma ne sporočijo, niti ne pustijo sporočila doma, kam so odšli. Ne smemo pozabiti, da je vsak, ki je angažiran v akciji, člen verige, ki uspešno deluje samo če je ta veriga sklenjena. Zato bi bilo potrebno, da se vsak javi na dolžnost sam, ko sliši zvok sirene ali ko se razglasi izredno stanje, ne pa da čaka ali se skriva pred kurirjem, ki raznašavaabila. Vsi smo že toliko seznanjeni, da vemo, kje nam je mesto in kaj moramo storiti v izrednih pogojih.

Med vajo, posebno po zvoku sirene, ko je dan znak zračnega ali kemijsko biološkega napada, imajo nekateri posebno veselje, da na odprtem prostoru opazujejo, kaj se bo dogodilo, tu predvsem mislim na vodilno osebje oddelkov, obratov itd. Verjetno mislijo te osebe, da se njim ne more nič zgoditi ob eventualnem zračnem napadu. Star pregovor pravi "Kar se naučiš, to tudi storiš". Ne samo, da bi moralo to osebje biti vzgled ostalim, saj so posamezniki na odgovornih mestih, temveč tudi za lastno varnost in življenje gre po resničnem napadu. Ne postaneš junak s tem, če boš svoje telo izpostavil sovražniku, ampak če boš sovražnika uničil. Vaje so za to, da se izurimo za posamezne primere.

Pri analiziranju vaj smo prišli tudi do spoznanja, da so posamezniki zadolženi na dveh ali več mestih ob istem času. Ker je nemogoče, da bi bil človek istočasno na dveh krajih, bo potrebno vsak tak primer posebej pregledati in določiti kje

naj bo zadolžen. Zato pa, če posameznik opravlja dve funkciji ob istem času, naj to sporoči svojemu komiteju za SLO in DS.

Pri vsaki vaji je važno, kako človek hitro uspe preprečiti oziroma zatreči poškodbo. Posebno pa je dobro vedeti, kako je nekdo delo opravil. Kakor se pri požaru borimo, da se ogenj čimprej in popolnoma pogasi, tako je tudi po potresu potrebno zaščititi, da se ne bo podiralo naprej. Že pri gradnji je treba strokovno graditi, da potres ne more vsega uničiti. Ko je potres mimo, je potrebno zavarovati objekte pred nadaljnjim rušenjem in preprečiti, da ni še več žrtev. Pri vojni ujmi ali viharju moramo zavarovati predvsem ljudi, živino, hrano ter stroje pred večjim uničenjem. Tudi pri sovražnikovem napadu je treba zaščititi ljudi, hrano, živino in stroje, zato je potrebno pri taki situaciji pravilno ukrepati.

Opazili ste, da v naše podjetje prihajajo različni ljudje, znani in

neznani. Zaradi njih smo uvedli sprejemne listke, katere mora podpisati vsak, pri katerem je bila oseba na obisku. Nekateri pa žal ravnajo, kakor bi bilo to odveč in nepotrebno; posebno važno je pri tujcih, ki se brez spremstva ne smejo sprehajati po podjetju. Ali si lahko predstavljate, kako bi izgledalo v vaši hiši, ko bi se ljudje sprehajali sem in tja brez vaše vednosti. Mislim, da bi hitro napravili temu konec. Zato je tudi ta ukrep eden od varnostnih ukrepov, pa naj to velja za znano ali neznano osebo. Varujmo to, kar imamo, ker je to delo naših rok, ki nam istočasno služi za jutrišnji dan in za naše življenjske potrebe. To sem omenil namerno, kajti stražarji, ki so razporejeni na vaji, še niso dosti osveščeni, da mora takrat, ko je izredno stanje vsak imeti pooblastilo, da sme v tovarno oziroma iz nje. Zato tako ravnajmo, da nam bo prišlo v kri v mirnem času in bomo to veliko lažje izvajali v izrednem času. BV

- narodnoosvobodilna borba
- obračun s sodelavci okupatorja ter raznimi oboroženimi skupinami
- pritisk na našo neodvisnost v času informbiroja
- aktivnost skrajne politične emigracije
- nekatere akcije tujih obveščevalnih služb in notranjih sovražnikov
- požarna varnost
- varnost v cestnem prometu
- proces podružabljanja varnosti in družbene samozaščite.

Ogled razstave je bil v skupinah, vodili so jih vodiči, ki so zelo natančno in nazorno komentirali razstavljene dokumente in dokazne predmete. Obiskovalec razstave se zgrozi ob pogledu na pripomočke, da bi dosegli svoje cilje. Poleg izgube človeških življenj je seveda pomembna tudi velika materialna škoda.

Prikazane so bile tudi škode, ki so jih povzročili večji požari v naši republici. Visok je krvni davek, ki ga dajemo cesti, zaradi hitrega naraščanja prometa in premalo odgovornega obnašanja na cestah.

Razstava je bila vsebinsko in organizacijsko dobro pripravljena in tudi obiskovalci iz naše delovne organizacije so jo dobro ocenili.

MF

Razstava "Varnost in družbena samozaščita"

Vedno aktualni problematiki varnosti in družbeni samozaščiti je bila namenjena razstava v Celju in sicer od 29. 5. — 7. 6. 1981. Tudi podatek, da si je razstavo ogledalo več kot dva milijona občanov v vseh republikah in pokrajinah nam veliko pove. Razstavo so v vseh krajih obravnavali kot širšo družbeno in politično akcijo, katere na-

men je seznaniti čim širši krog občanov z vsemi varnostnimi vprašanji naše družbe.

Razstava je bila vsebinsko zasnovana tako, da predstavlja zgodovinski razvoj organov za notranje zadeve v vseh republikah in pokrajinah ter ključna varnostna vprašanja v posameznih obdobjih in sicer:

Predstavljamo vam

Tokrat je bil žreb naklonjen dvema tovarišicama in sicer: tov. Miladinki Kerle, ki dela v oddelku strugarne TOZD Keramika in tov. Lojzki Brekalo, ki opravlja delo analitika dela v tehnični službi v DSSS, vendar ta kljub večkratnem prizadevanju ni hotela sodelovati in je odločno zavrnila intervju.

Tov. Miladinka Kerle se je rodila 2. 9. 1953 v Svetozarevu, SR Srbija. Oče je bil pivovarski delavec, mati pa je gospodinjala za šestčlansko družino. Imela je, kot trdi, lepo brezbržno otroštvo. Kot vsi otroci, je tudi Miladinka bila vsa navdušena nad igranjem z žogo, najbolj priljubljeni igri sta ji bili "boj med dvema ognjema in odbojka".

Osnovno šolo je obiskovala v koloniji Đurđevo Brdo. Po končanem obveznem šolanju, ko ji je bilo petnajst let, jim je umrl oče. Mati

je ostala sama s štirimi nepreskrbljenimi otroki, brez dela. Starejša sestra, ki je obiskovala gostinsko šolo še ni delala, mlajša brata pa sta bila še tako majhna, da se njena mati ni mogla zaposliti. Po očetu je mati dobila pokojnino, ki pa ni bila velika, zato je morala mati skrbno paziti, kako bo obrnila vsak dinar, da bi več koristil.

Tako so okoliščine v katerih je Miladinka živela nanesele, da ji ni preostalo drugega, kot da se zaposli v tovarni Ciglana, kjer so izdelovali papir. Vendar je tu delala samo šest mesecev.

Na vprašanje: "Kakšno naključje jo je pripeljalo v Slovenijo, ali je morda iskala delo?" je odgovorila: "Ob neki priliki sem obiskala Ču-prijo in tako čisto po naključju spoznala fanta Slovenca, ki je v tem mestu služil vojaški rok, se z njim poročila in se tako za stalno naselila v mestu Žalec, Šlandrov trg 43. V teku enega meseca sem se zaposlila v tovarni Juteks, kjer sem delala štiri leta."

V naši delovni organizaciji se je tov. Miladinka zaposlila 10. 10. 1978, kot delavka v strugarni opravlja razna opravila in naloge kot so: oblikovanje na avtomatu, retuširanje oz. čiščenje izdelkov do raznih drugih pomožnih del. Je mati dveh sinov, starejšemu je sedem let in bo letos že uspešno končal prvi razred osnovne šole, medtem ko ima mlajši šele štiri leta.

Na vprašanje "Kakšen vtis je nanjo naredila Slovenija in kako se je vživela v naše navade?" je dejala:

"Rada sem prišla sem in tu mi je všeč. Čeprav mi je spočetka slovenščina delala precej težav, ker nisem skoraj nič razumela, no pa tudi temu je bilo konec. Naučila sem se za silo govoriti, medtem ko razumem prav vse.

Vprašanje: "Kako so vas sprejeli sodelavci, se z njimi dobro razumete, kako ste zadovoljni z delom?"

Miladinka: "Z delom sem zadovoljna, glavno je, da imam delo in tako tudi delno prispevam k izboljšanju standarda naše družine. S sodelavkami se dobro razumem in ni nobene razlike med nami, zato ker sem druge narodnosti, nasprotno, na to nihče ne pomisli.

Na vprašanje, če je dovolj obveščena o dogajanjih v delovni organizaciji, je odgovorila: "Prav rada vse preberem in menim, da sem dobro obveščena."

Vprašanje: "V katerih DPO delujete, oziroma član katere ste in v katere samoupravne organe ste bila izvoljena?"

Miladinka: "Vsa leta zaposlitve nisem bila nikoli izvoljena v noben organ samoupravljanja in tudi v nobeni DPO ne delam oziroma nisem včlanjena, razen v sindikatu.

Različna so pota življenja. Tako se je tudi še zelo mlada Miladinka znašla daleč proč od svojega rodnega kraja, si tu ustvarila družino, se odrekla navad, ki jih je kot deklica imela in se prilagodila novemu okolju, v katerem živi.

V imenu vseh ji želim, da bi se v naši sredini res dobro počutila.

Majda Kotnik

Ribiško tekmovanje

Lep sončen dan ob zgodnji jutranji uri je bil 30. maj, ko so se ribiči odpravili na tekmovanje v Presarje.

Šepet vetra in pesem naravnih pevcev v malem gozdčku ob jezeru je motil tišino zbranih sedeminpetdesetih ribičev, ki so strmeli v plovčke z željo, da se čimprej potopijo in se na trnek obesijo čimvečja riba.

Hitra roka je bila uspešna pri naslednjih tekmovalcih za:

moški

1. mesto Karel Kisling
2. mesto Ludvik Rotar
3. mesto Jožef Rom

ženske

1. mesto Mojca Pere
2. mesto Angela Novak
3. mesto Tatjana Topolovšek

Posamezniki so za svoj uspešen ulov dobili medalje in praktične nagrade, za vzpodbudo in še večjo vnemo.

Ekipno so zmagali:

1. mesto TOZD Grafit
2. mesto DSSS
3. mesto TOZD Keramika
4. mesto TOZD Ploščice

Ekipno so zmagali tekmovalci TOZD Grafit, ki so prevzeli prehodni pokal lanskoletnim zmagovalcem, delovni skupnosti.

Lepi so bili trenutki pričakovanja in še lepši ob razglasitvi rezultatov kjer je odločala tehtnica.

OM

OBISK V "HIŠI CVETJA"

Tu počiva naš veliki voditelj TITO

Konferenca OOS je sklenila, da za svoje dolgoletne člane organizira obisk v "HIŠI CVETJA" v Beogradu. 50 starejših članov sindikata je šlo na pot, ravno na dan obletnice pogrebnih svečanosti, ob smrti našega ljubljenega tov. Tita, tj. 8. 5. 1981.

Ob 19.30 uri smo se z avtobusom odpeljali izpred tovarne do Zidanegega mosta. Tu nas je že čakala tov. **Marinka Kovačič** vodja potovanja, ki jo je za to nalogo pooblastila potovalna agencija Viator. Vodička je bila izredno prijazna, zelo iznajdljiva, s prirojenim čutom za organizacijo, čeprav še študira. Čas je v njeni družbi hitro mineval in že smo morali na vlak, ki je prispel iz Ljubljane. Kompozicija je bila sestavljena iz samih spalnih vagonov. Lepo smo se razporedili in se podali na počitek. Nikomur namreč ni bilo do ponočevanja, saj smo imeli občutek, da ponovno spremljamo tov. Tita na njegovi zadnji poti. Kolesa so enakomerno ropotala in spomnili smo se dneva, ko smo od tov. Tita poslednjič jemali slovo v Sloveniji in ko smo ga preko ekranov spremljali na poti

do Beograda. Tudi takrat so kolesa enakomerno udarjala ob tračnice. Zdelo se nam je, da so to naša srca, ki v nemi bolečine bijejo hitreje kot običajno.

Zdelo se nam je, da še enkrat doživljamo tisto nemogoče, pa vendar mogoče in resnično! Spraševali smo se, ali je mogoče, da je od takrat minilo že eno leto, pa vendar sta bolečina in spomin na te dni tako sveža. Da, res je, spomini ne bodo zbledeli in nikoli ne bomo pozabili našega Velikana, njegovih dejanj, kakor tudi ne našega poslednjega slovesa od njega.

V Topčider, kjer so nas že čakali avtobusi, smo prispeli ob 6.15 uri. Vsi smo bili že pripravljeni na izstop. Najbolj smo bili veseli, ker smo dobili obvestilo, da lahko pustimo prtljago v vlaku, ker se bomo peljali z istim vlakom tudi nazaj.

Z avtobusom smo se na to odpeljali v nacionalni park, v bližini hiše cvetja, kjer smo se priključili ostalim, ki so že čakali v vrstah. Bilo nas je veliko, saj smo čakali v

treh dolgh in 4 m širokih vrstah do 8. ure.

Ob 8. uri smo se začeli pomikati, saj se ob tej uri odprejo vrata "Hiše cvetja" za obiskovalce. Zanimivo je bilo opazovati ljudi okrog nas. Prihajali so pionirčki oblečeni v različne športne drese z rdečimi zvezdami na kapah in rdečimi rutami okrog vratu, drugi zopet v pionirskih uniformah, starčki in starke z upognjenimi hrbti tako, da so komaj hodili itd. Vsi pa smo imeli samo eno željo — tov. Titu izkazati naše spoštovanje in priznanje za njegovo delo.

Zanimivo je bilo opazovati to množico, kljub dolgemu čakanju ni bilo nestrpnosti. Pogovor je bil tih. Kljub temu, da je bila na ta dan organizirana delovna akcija, ni bilo hrupa. Pionirji in mladinci so namreč čistili gozdnate površine parka.

Tu rastejo različna drevesa od divjih češenj, ki so takrat še cveteli, do platan. Veveričke in ptički niso bili plašni. Neverjetno pa nas je presunilo vreščanje pavov, ki

smo jih slišali iz daljave. Od mesta, kjer smo stali, se je kolona vlekla sigurno več kot 1 km do mesta žalosti. To pot smo prehodili v roku ene ure in pol. Bolj smo se bližali ograji, ki obsega čudovit vrh "Hiše cvetja", tiše smo bili.

Skušamo si vtisniti v spomin čimveč, a oči se nehote orosijo in kakor skozi meglo vidimo, da smo že zunaj. Takrat nas presune spoznanje — preveč si trpel, preveč si žrtvoval ti tov. Tito in s teboj tvoji tovariši in narodi, da bi danes

poljskega cvetja, simbolov republik, živali itd. Na častnem mestu v posebni stekleni vitrini pa stoji poslednja štafeta, v kateri je razgrnjeno in tudi vidno besedilo, ki ga je vsebovalo pismo. Koliko visokih odlikovanj iz tujih držav ter razna simbolična dragocena darila. Dalje darila delovnih organizacij in posameznikov od kompozije vlaka, miniaturnega rudnika, ladij, letal itd. Tega vsega ne morem opisati — to mora človek videti. Želela bi, da bi bilo za to več časa, ker v 30 minutah res ni mogoče vse videti, še manj pa prebrati.

Po končanem ogledu smo se odpeljali na Avalo. Tu smo obiskali spomenik neznanemu junaku in nato krenili v Beograd na zasluženo kosilo. Bili smo kar malo utrujeni, a vendar zadovoljni. Tu nas je čakal tudi vodič beograjske turistične agencije, ki nas je popeljal po Beogradu, da smo si ogledali razne zanimivosti. Za zaključek pa smo se sprehodili po Kalemegdanu in zopet ob 18. uri nazaj na železniško postajo in od tu domov. V Zidani most smo prispele ob 3. uri zjutraj, kjer nas je že čakal avtobus in ob 4. uri smo bili doma.

S tem smo skušali tudi vam dragi bralci prikazati delček tistega, kar smo doživeli. Žal vseh občutkov, ki nas obdajajo na taki poti ne moremo z besedami opisati. To mora človek doživeti.

Na koncu bi se radi zahvalili OOS KIL, Lojzki Brekalo ter potovalni agenciji Viator Ljubljana za dobro organizacijo izleta.

GAZ

Tu nas je prvi pozdravil pav s svojim prodornim glasom in razšepirjenim repom. V tej nemi tišini te njegov klic še bolj presune. V tem čudovitem prostoru, obdanim z raznovrstnimi prelepimi drevesi in grmičevjem, s čudovitim pogledom na Beograd, stoji hišica, ki na zunaj ni razkošna, vendar lepo urejena. Vodomet pred vhomom tiho šumi in razen tega šuma in prodornega vpitja pavov ni slišati ničesar. Kot izklesani iz marmorja stojijo gardisti na častni straži. V parih in v neprekinjeni vrsti vstopamo v hišo cvetja. Strmimo v marmornat pokrov obdan s cvetjem, ki ga je tov. Tito vzgojil in ne moremo dojeti, da tu pod njem počiva človek, ki je celo svoje življenje delal in se boril za človeštvo, pri tem pa tiho v sebi ponavljamo obljubo, ki smo jo dali ob njegovi smrti: "Hodili bomo po tvoji poti".

pustili poteptati v prah tvoje ideje in dejanja. Ne z jokom, z odločnimi dejanji bomo dokazali, da smo bili tvoji dobri učenci.

Tako smo se poslovili od tega kraja in odšli v muzej "25. maj". Tudi tu je bilo potrebno malo počakati, toda izplačalo se je.

Človek si ne more misliti, da je na enem mestu zbranih toliko dragocenosti. Ne samo po vrednosti, ampak predvsem zaradi iznajdljivosti in prisrčnosti, ki vejejo ravno iz daril, ki jih naš voditelj sprejel od naših narodov in narodnosti ob raznih prilikah. Koliko truda je bilo vložena, zato da bo to, kar je sprejel tov. Tito čim lepše. Koliko je različnih lokalnih in zveznih štafet. Koliko različnih oblik in kako čudovita izdelava od planike do

Športne igre

Dvanajste športne igre keramikov Jugoslavije predvidene za leto 1980 v Sanskem mostu so bile preložene na leto 1981. Iger so se udeležile ekipe iz 16. delovnih organizacij z več kot 700 udeleženci. Iz Liboj se je iger udeležilo skromno zastopstvo 12 športnikov. Kljub temu pa so bili doseženi dobri rezultati. V streljanju je ekipa dosegla 2. mesto, v kegljanju (6x100) 4. mesto in pikadu 5. mesto.

Čeprav se vsaka ekipa in posameznik trudi, da bi dosegel kar najboljše športne rezultate, pa te

igre nimajo samo športno-tekmovalnega značaja. To je zelo lepo povedal predsednik občinske konference ZK Sanski Most na otvoritveni svačanosti. Rekel je:

"...Dragi tekmovalci, ko se v tem trenutku pripravljate, da pričnete s tekmovanji, katera ste trenutno zamenjali za tekmovanje v izvrševanju delovnih nalog, vas še enkrat pozdravljam z željo, da v vseh tekmovalnih panogah dosežete kar najboljše rezultate; vendar naj zmaga tista ekipa in tisti posamezniki, ki so so najboljše pripravljene. Prepričan pa sem, da boste istočasno tudi vsi zmagovalci, to pa pomeni, da boste na tem tekmovanju spoznali nove prijatelje in tovariše, ter se obogatili z novimi spoznanji..."

In kaj naj bodo ta nova spoznanja? Eno izmed njih je prav gotovo to, da so se vsi udeleženci lahko prepričali na lastne oči, koliko nedolžnih žrtev je bilo potrebno, za

vse kar imamo danes. Veličasten spomenik žrtvam na Šušnjaru, hribčku nad Sanskim Mostom, kje je v dveh skupinskih grobovih pokopanih okoli 5.500 žrtev fašističnega nasilja, nas opominja in svari: Nikoli več vojne — nikoli več nedolžnih žrtev!

Zaključek iger s podelitvijo pokalov in priznanj je bil na Korčanici v središču znane planine Srmeč, kjer je tudi spominski park. Tu je bila med vojno partizanska bolnišnica, v kateri se je zdravilo več tisoč ranjenih borcev. Bolnišnica je bila bombardirana. Ostala so le spominska obeležja in veličasten spomenik v slovo padlim in opomin živim.

Organizatorji 12. športnih iger keramikov Jugoslavije iz Sanskega Mosta so storili vse kar je bilo v njihovih močeh, da bi se vsi udeleženci iger pri njih počutili kar najbolje. To jim je tudi uspelo.

MF

Oj dopust, ti čas presneti!

Začelo se je lansko leto v času, ko si od vsakodnevnega dela želi vsak delavec in uslužbenec malo oddiha oziroma dopusta.

Kam na dopust? Imamo štiri kamp prikolice, kar pa je vsekakor premalo za kolektiv z več kot petsto delavci. Kaj in kako narediti, da bo po volji vsem morja in sonca željnim dopustnikom. Naši sindikalisti so nekako izvedeli, da se lahko na otoku Pagu oziroma v Poveljani

najame počitniški dom. Rečeno, storjeno — pogodba je sklenjena in dom imamo. Pa kaj, ko samo dom ni dovolj, potrebujemo gospodarja in nabavnega, kuharico in brhko dekle, ki bo stregla. Kuhinja je namreč zelo majhna, tako da si ne moremo privoščiti samopostrežbe.

Star pregovor pravi: "Kdor išče, ta najde" in tako so tudi Rudi, Lojzka in Majda našli in nagovorili dobro

in marljivo kuharico, njena desna roka pa je njen mož. Strežnice so se morale letos zamenjati, ker je lansko-letni škodoval morje. Da so sposobni naši trije kralji, je dokaz saj se je letos prijavilo za Poveljano več dopustnikov, kot jih lahko dom sprejme. Tudi mene je pred sezono zanesla službena pot v Poveljano k našim: Ančki, Dragecu in k Mileni. Lepo so nas sprejeli (bili smo trije) in nam postregli. Ob koncu našega obiska smo lahko ugotovili, zakaj si želi toliko dopustnikov v Poveljano:

"Dobra in okusna hrana, solidna postrežba, za žejo pa tudi posrčki Dragec".

Torej dopustniki, želim vam prijetno počutje in mnogo vročega sonca! S fotoaparatom sem ujel našo trojko med preddopustniškim počitkom, saj med sezono ni časa.

Tone Mlinarič

Zahvala

DPD Svoboda Liboje izreka zahvalo vrtnarici tov. Vaserman por. Salezin Mariji, ki je podarila društvu Svobodi 10 zabojev nasajenih cvetlic za oplešanje oken v dvorani. S tem je pokazala razumevanje za lepoto kraja, saj je bil kulturni dom brez cvetlic slabo ogledalo kraja.

UO DPD Svoboda Liboje

Praznovanje naše KS

Pred leti je bil sprejet dogovor, da bodo tudi v KS praznovali svoj praznik, ki bo posvečen enemu najpomembnejših dogodkov, ki se je zgodil v KS in na katerega so krajanji lahko ponosni. Ponos! To je nekaj kar človeka vedno presune, stisne pri srcu in ves srečen dvigne glavo in pravi: "Od tam sem pa jaz".

Tako smo ponosni tudi mi "libojški krajanji", na pretekli dnevi — težke, včasih tudi srečne dni našega malega kraja.

Na svečani seji skupščine KS, je predsednik skupščine tov. Albin Šanca v uvodu spregovoril:

"Letošnje praznovanje krajevnega praznika naše KS je nadvse svečano, saj hkrati proslavljamo tudi 40. obletnico vstaje naših narodov in narodnosti, ter 40. letnico ustanovitve OF slovenskega naroda. Vendar, žal se spominjamo zgodovinskih dni pri štirimi desetletji brez tov. Tita, ki nam je pokazal pot do pravičnih odnosov med ljudmi, brez človeka, čigar ime pomeni mir, svobodo, neodvisnost. Kaj vse se je zgodilo v teh letih? Ko je v našo domovino prikorakal okupator in jo razkosal, so se prvič v številnih krajih oglasile partizanske puške. To so težka, a zmagovita leta, ki so naše narode in narodnosti pod vodstvom KP povezala v junaškem boju za svobodo, za lepšo, socialistično in samoupravno prihodnost. Sledila je tista najlepša pomlad-pomlad svobode, pa leta obnove in izgradnje, leta, ki so nas pod vodstvom našega Tita pripeljala v našo sedanjost in nas bodo vodila tudi v prihodnost. V teh letih je nek večer skupina 70 rudarjev — to je cela II. III. izmena, dne 3. 5. 1944 zapustila delo v rudniku ter se priključila borcem za osvoboditev naše domovine. V tej borbi je 50 naših krajanov izgubilo življenje. Za nami je tudi leto stabilizacije, preizkušeni naših organizacijskih, družbenopolitičnih in gospodarskih sposobnosti. Omenil je dobro gospodarjenje DO Keramične industrije, TOZD-ov drevesnice Mirošan, Profilirke, Kamnoloma, Čebelarske zadruge, opozoril na njihovo finančno in materialno pomoč za razvoj našega kraja. Nadalje je omenil veliko pridobitev našega kraja v lanskem letu, t.j. zdravstveni dom, v katerem sedaj

dela zdravnik splošne prakse vsak dan in zobozdravnik dvakrat v tednu ter solidno zgrajen odsek ceste od kamnoloma do Šona v Kasazah.

Ob koncu referata se je predsednik skupščine še nekrat zahvalil za plodno sodelovanje vsem delovnim in družbenopolitičnim organizacijam, društvom, osnovni šoli, vzgojno varstveni ustanovi, samoupravnimi interesnim skupnostim Žalec in skupščini Žalec. Ker je naše praznovanje povezano s praznovanjem 1. maja in 27. aprila je komisija za podeljevanje odlikovanj in priznanj predlagala priznanja sledečim:

1. Jančič Jožetu iz Migojnic
2. Uplaznik Antonu iz Kasaz
3. Vodovnik Vinku iz Kasaz
4. Golavšek Ernestu iz Kasaz
5. Širca Janezu iz Liboje
6. Strelski družin Bratov Hrvatini
7. Osnovni šoli Liboje

Krajevna priznanja OF z obrambno značko pa so prejeli:

Avsec Jože iz Kasaz
Maček Martina iz Poranc
Oblak Marjan iz Kasaz
Keramična industrija Liboje

Predsednica občinske konference

ZK Žalec. tov. Vera Orešnik je izročila visoko državno odlikovanje RED DELA z ZLATIM VENCEM, katerega je dobila Keramična industrija Liboje, njenemu direktorju tov. Tilingerju.

Poudarila je dolgoletni obstoj, razvoj in dosežene rezultate v gospodarstvu in samoupravljanju. Ob zaključku svečane seje so spregovorili še predsednik skupščine pobratene KS Podgrad in predsednik KK SZDL iz Petrovč tov. Razboršek.

Predsednik KK SZDL Liboje tov. Koštomaj Jernej, ki je vodil svečano sejo, je ob zaključku povabil vse udeležence na Brnico. Tu so po njegovem pozdravnem govoru nastopili: godba na pihala, tamburaški orkester, moški pevski zbor, mladina, cicibani in pionirji. Ob partizanskem golažu in dobri kapljici je za veselo razpoloženje poskrbel, vse tja do večera, ansambel Francija Zemeta iz Vojnika.

Takšnih srečanj si še želimo. Tukaj na Brnici je zrak čist, razgled na Celjsko kotlino in Savinjsko dolino pa zelo lep.

Želimo, da bi poti na Brnico zopet zaživele, da bi zaživela rekreacija, družabnost in kulturno življenje naših občanov.

Jernej Koštomaj

Sanacija ceste Liboje - Petrovče

Žalosten je bil pogled na razpokano in preozko in že na več odsekih skoraj uničeno, pred 15 leti asfaltirano cesto Liboje — Petrovče. Do pričetka rednega obratovanja kamnoloma v Libojah je bila cesta lepa, ponos ljudi, ki so s svojim delom prispevali za asfaltiranje.

Težki kamioni naloženi s kamnjem in peskom pa so jo uničevali. Ogrožena je bila varnost krajanov in otrok, saj je bila cesta za takšen promet preozka.

Po dolgotrajnem dogovarjanju je bilo sklenjeno, da bomo cesto po-

pravili v dveh etapah. Prispevati pa morajo denarna sredstva poleg samoupravne komunalne interesne skupnosti Žalec še delovne organizacije in KS Liboje.

Ob pričetku del se je vodstvo krajevne samouprave skupno z DO odahnilo. Saj bi se lahko kljub dogovorom nekje zataknilo, kajti za nekaj takega sta dovolj dve bededi, denarja ni. Pa vendar smo uspeli.

V izgradnji je druga etapa ceste od Šona do Savinjskega mostu. Dolga je 1846 m in široka 6 m. Predračun je bil 1 milijardo 146 milijonov, sedaj pa je ca. 1 milijarda 300 milijonov S din.

Rešen je tudi drugi problem, saj je stara iz kamna zidana Kolškova domačija porušena. Približno na tistem mestu bo stala nova avtobusna postaja za potnike proti Libojam, ob priključku ceste iz novega naselja spodnjih Kasaz pa bo

stala avtobusna postaja za Petrovče.

Cestno podjetje Celje, ki je izvajalec del, obljublja, da bo cesta gotova do 22. julija, dneva vstaje slovenskega naroda. Upamo in želimo, da bo cesta dovolj trdna in solidno zgrajena, da je ne bo potrebno obnavljati ali popravljati razpoke že kmalu.

Večina lastnikov zemljišč (razen malega števila) je odstopila zemljišče za razširitev ceste brezplačno in s tem omogočila hitrejše izvajanje del in manjše stroške. Za njihov prispevek se jim vodstvo krajevne samouprave v imenu vseh krajanov iskreno zahvaljuje.

Vsem želimo srečno vožnjo oziroma varno hojo po obnovljeni in lepo speljani cesti.

Koštomaj Jernej

Savinjska pot in planinci sekcije KIL

V KIL je bila pred dobrim letom ustanovljena planinska sekcija. Začelo se je organizirano delo, vendar to niso začetki planinstva. Že od ustanovitve planinskega društva Zabukovica so bili keramiki med najbolj aktivnimi planinci v tem društvu.

Mimogrede pa lahko pripomnimo, da je prišla tovarna oziroma Libojska kotlina tudi v planinsko zgodovino. Na Koroško babo (2123 m visoko, v Savinjskih Alpah) sta se prvi povzpeli sestri Luise in Paula Schutz iz Liboj in Lovrenc Potočnik iz Stahovice.

Libojski keramiki so navdušeni obiskovalci različnih veznih poti. Vezane poti niso neznan pojem med delavci KIL. Marsikdo med njimi je že prehodil to ali ono, ali pa tudi več transverzal. Tu je v veliko pomoč matično društvo — Planinsko društvo Zabukovica — ki članstvo sistematično usmerja na posamezne transverzale, nudi potrebno literaturo, prireja razstave, svetuje in prireja izlete po posameznih veznih poteh. S tem skuša delovnemu človeku približati najbolj poceni in najbolj zdravo rekreacijo — hojo in gibanje v naravi. Tišina gozda, mir na samotnih planinskih poteh nudi delovnemu človeku obilo užitek in zdravja. Atraktivni so posameznimi vrhovi, s Triglavom na čelu, vendar tudi narava srednjegorja, kjer je

speljana večina veznih poti, lahko nudi zelo veliko.

Marsikdo pa tudi ne ve za posamezne vezne poti. Zato jih bomo poskušali z njimi seznaniti. Matično društvo ima na razpolago preko 30 različnih dnevnikov po veznih poteh Slovenije in Hrvaške, pripravljamo pa tudi razstavo planinske literature.

Začnimo pri SAVINJSKI PLANIN — SKI POTI.

Savinjsko pot so uredila planinska društva Savinjske doline in Celjske kotline leta 1972. Dosedaj je to pot prehodilo preko 700 planincev in ravno v zadnjem času prihaja največ izpolnjenih dnevnikov iz sosednje Hrvaške, razveseljivo pa je, da je pot poznana po celi Jugoslaviji.

Med zadnjimi je pot napravil 67 letni Gorenjc iz Lesc, ki je pot napravil v enem zamahu tedni dni.

Savinjska planinska pot vodi po obrobju spodnje savinjske doline in seže tja do Resevne in v Celjsko kotlino. Lahko se začne kjerkoli in konča prav tako. Vodi okrog doline preko razglednih slemen in vrhov, pa tudi v več manj globoke prečne doline se spusti. Pot lahko prehodimo v odsekih, ki so dostopni iz doline tako, da napravimo enodnevne ali dvodnevne izlete.

Ob poti je tudi nekaj flore (jeglič)

in favne (srne, gamsi), pa tudi travnikov, vinogradov in sadovnjakov. Vodi čez področja, kjer se je rojevala nova Jugoslavija, po krajih znanih iz NOV.

Markacije Savinjske poti so običajno Knafelčeve, ki imajo na križiščih ali drugje dodano črko "S".

Naštejmo nekaj točk te poti — vseh je 26:

1. BEZOVC na Dobrovljah v bližini Doma borcev
2. Planinski dom na ČRETI — v bližini prizorišča, kjer je leta 1941 bila prva frontalna bitka z Nemci v Sloveniji
3. TOLSTI VRH — Dobrovlje, pod njim sta padla Vera Šlander in Dušan Kraigher
- Gremo mimo kraja, kjer je bila uničena večina Veličkove čete in med drugimi ujet domačin Hrvatini
4. KREŠICA.
5. PREDKOVICA — na začetku Menine
6. Lovski dom na Orehovici, ki je običajno zaprt, žig v gostilni pri Križnik na Vranskem.
- zapustimo Dobrovlje oziroma Menino in se čez glavno cesto Celje — Ljubljana napotimo proti
7. ČEMŠENIŠKI ali VELIKI PLANINI
8. Od tu gremo na lepoticco našega obrobja KRAVAVICO, kjer lahko srečamo gamse
9. In potem gre pot naprej mimo Doma ZB na Vrheh, mimo doma PD Prebold na Reški planini na
10. GOLJAVO in iz nje na HOM, KAMNIK in GOZDNIK — simbol naše poti
11. Potem je tu ŠMOHOR, gremo v Laško in se povzpemo na TOLSTI VRH nad Celjsko kočo in na Resevno
12. Verjetno ne bomo šli iz Resevne po Celjski kotlini na Šentjurgent. To bo drugi izlet, ko bomo obiskali ŠENTJURGENT, SV. JEDERT, JAMO PEKEL, KORBARJEV VRH, VINSKI VRH in pot zaključili na
13. GORI OLJKI.

Na GORI OLJKI bomo imeli v nahrbtniku še dnevnik ŠALEŠKE PLANINSKE POTI, odtisnili bomo prvi žig te poti in potem drugič nadaljevali pot po tej poti, ki obkroža Šaleško dolino.

Vrnimo se k Savinjski poti. Že sama imena, ki so bila naštetá povedo veliko. Vsakdo, ki je preho-

dil Dobrovlje, jih ne bo pozabil! Srečal se bo z lepotami, o katerih ni slutil, da so tako blizu domačega kraja.

Še najbolj pa ga bo navdušila KRVAVICA. Iz nje je prečudovit razgled, tja do Triglava seže pogled.

Mogoče bo razočaran, ker na vrhu ne bo žiga, značka bo pa vseeno priznana, poplačan bo s prečudovitimi razgledi po dolini, na Dobrovlje in na Savinjske in Julijske Alpe.

V naši bližini poznamo Šmohor, ali smo se že povzpeli na Gozdnik? Smo se že nadihali čistega zraka v tišini njegovih gozdov? Ne se ga bati, vile Gozdnika so usmiljene, planinca popeljejo na pravo pot. Ni še tako dolgo, ko seje pozimi znani planinec Libojčan zgubil na Gozdniku, vile so mu pomagale, da je našel pravo pot.

Če bomo šli na Kamnik, "bomo grizli kolena", trud bo poplačan, od tu je prečudovit razgled po dolini.

Tudi levi breg Savinje skriva lepote, kijih ne poznamo, tu je kraška jama Pekel, pa tudi Šentjungert, ki kraljuje nad Celjsko kotlino.

Tu je še reševna, je dolina spomenikov med Svetino in Reševno itd. Marsikdo, tudi Savinjecan pravi, da ne bi poznal doline, če ne bi napravil Savinjske poti.

Naj bo ta pot prva, ki jo bomo napravili, potem pa naprej, na Šaleško, zasavsko, Koroško, obenem pa tu in tam kakšen žig v našo osrednjo pot: Slovensko planinsko transverzalo.

O ostalih poteh pa še kdaj drugič kaj!

Franc Ježovnik

Planinci na Golici

Planinska sekcija je bila v naši DO ustanovljena v mesecu decembru leta 1979 po sklepu PD Zabukovica in šteje 149 planincev.

Imamo svoj letni program, ki ga bomo vestno izpolnili, po drugi strani pa si bomo prizadevali, da se bomo zavzeto vključevali v program našega matičnega društva. Tokrat je bila naša naloga osvojiti vrh Golice v Karavankah.

Planinska sekcija KIL na Golici

Karavanke so najdaljše gorovje na Slovenskem z najvišjim vrhom Stolum, 2236 m. Nizko gorovje se razprostira na zahodu in je pokrito z gozdovi, vzhodno od Golice pa se Karavanke razcepijo v dve vzporedni verigi, severno in južno, h kateri prištevamo Stol, Košuto, Olševo in seveda Golico. Golica je z južne strani lahko dostopna, medtem ko je na severu z avstrijske strani strma, skalnata in težko dostopna.

Bila je nedelja 31. 5. 1981, zgodnja jutranja ura nam ni bila odveč, kajti vzhajajoče sonce je kazalo, da se nam obeta lep sončen dan. Avtobus, ki nas je pobiral po zbornih mestih, je odpeljal iz Žalca ob 6.20 naš organizator tov. Zorka je ugotovila, da nas je 50, vodič pa je bil tov. Milan.

Spočetka je bilo razpoloženje res zaspano, vendar ne tako, kot pri nekaterih, da so se "zaspali".

Vožnja z izletnikovim avtobusom je res prijetna, toda sreče za kavico pa le ni bilo, ustavili smo se pred zaprto "ošterijo" pa kaj zato, nadaljevali smo pot.

Zanimivosti naše ožje domovine srečujemo na vsakem pedu naše zemlje. Pogled iz avtobusa na naše planine ingore je ob lepem vremenu enkrat. Občutek, da te prav ta avtobus pelje na enega izmed vrhov, pa čudovit.

Peljali smo se mimo kraja, v katerem se je rodil naš največji slovenski pesnik France Prešeren. Z zadovoljstvom je biti Slovenec in ljubiti vse lepote naše domovine. S spretnim šoferjem smo kaj

kmalu prispeli na izstopni kraj Planino pod Golico, ki leži 933 m nadmorske višine, sprejeli navodilo za pohod, se pri domu okrepčali in pričeli pot.

Sama hoja nas je razdelila na skupine, bolj urni so bili pred nami počasnimi, ki smo na repu hiral, po pol do ene ure za prvimi. Pot navzgor je bila naporna, ne preveč strma do planinskega doma pod vrhom Golice, tako da nam je med potjo kar prijala Ivanova medica.

V obmejnem pasu, smo se srečali z našo obmejno stražo, dvema pripadnikoma naše Narodne armije, ki sta nas legitimirala, nakar smo še prijetno pokramljali.

Krst planinca

Na postojanki smo izmučeni posedli, si odpočili, se okrepčali, kajti čakal nas je vrh Golice, strma pot po golem travniku, ki ga krasijo skale in gorski cvetovi, ko pa se ozreš naokrog, ti pogled zastane ob prečudovitem razprostranem gorovju Julijskih alp. Tako je v času pomladanskega cvetja izlet na Golico prava paša za oči, zlasti narcis na vrhu Golice, ki so

Vrnitev z vrha Golice

žal že odcvetele, vendar pa so se jih naše oči lahko nagledale že na njenem podnožju.

Zelo vztrajni iz naše skupine smo jo ubrali do vrha, kjer je sledil "krst" za nas, ki še nismo osvojili tako visokega vrha, pa če je dobro dobiš po zadnjici je to "pravi krst". Drugi pa so izbrali pot po pobočju na drugo stran, se tam izgubili, vendar srečno prispeli na zborna mesto.

Tudi pogled na avstrijsko stran je lep. Po dolini se vije široka, kot bi bila cesta, reka Drava, malo dlje je videti tri jezera in mesta, skratka lepo.

Na vrhu loči državno mejo med Jugoslavijo in Avstrijo, vsakih par metrov mejnik, tako, da lahko izmenično stopaš enkrat po naši drugič po avstrijski zemlji.

Vrnitev je bila manj naporna. Vračali smo se po isti poti, nato spet na avtobus in hop še po preostali del sotrpinov, ki so nas čakali na domu Pristave.

Spet je sledilo okrepčilo, tokrat skupaj z ostalimi planinci iz našega matičnega društva Zabukovice, ki so se tudi tega pohoda udeležili.

Čisto prehitro je prišel čas, ko smo morali v avtobus, zasesti vsak svoj prostor in že smo oddrveli proti domu.

Ker je planinstvo postalo zelo priljubljen rekreacijski šport med mladimi in starimi in tudi med delavci naše DO, ni čudno, da je na pohodu bilo tudi veliko število naših otrok v starosti od šestega leta naprej, ki so pred Vranskim odločno uveljavili svoje pravice in vsi enoglasno v zboru zahtevali "hočemo sladoled" za osvežitev,

mi "stari" pa smo si malo kačje sline privoščili v gostilni Rus.

Karavana se je bližala Žalcu, prvi izstopni postaji, sledil je pozdrav in ostali so lepi spomini na skupno preživel dan v naših gorah.

Majda Kotnik

Naši planinci na Greben gradu

Deževje v preteklem tednu nam je povzročilo ne malo skrbi. Prav nič ni izgledalo, da bi se za vikend, vreme kaj izboljšalo, mi pa smo hoteli organizirat izlet v planine. Vendar izgleda, da ni samo Izletnik Celje izpolnil naročene mu naloge, ampak tudi "Sv. Peter", saj nas je ob 4. uri, ko smo se zbudili in pogledali skozi okno — pozdravilo čudovito jutro. Nebo je bilo kot umito. Nismo si mogli misliti, da je še prejšnji dan tako deževalo.

Židane volje smo se ob 5. uri zbrali pred tovarno, ter se odpeljali z avtobusom po druge planince v Zabukovico, Griže in Žalec. Skupaj nas je krenilo na pot 46 planincev, vsi veseli, ker nas je že zjutraj pozdravljalo sonce. Tako razpoloženi smo se odpeljali po avtocesti do Slov. Bistrice, potem pa še malo po stari cesti mimo Ptuj-Borla-Varaždina-Novega Marofa do Topličice, kjer smo izstopili, ter se podali peš do naselja Greben grad, da bi se od tu podali na planinsko pot Greben grad - Čevo.

V naselju Greben grad nas je že

čakal vodič tov. Lorenčiči Nebojša, tajnik P.D. Greben grad iz Varaždina. Žal je prišlo do nesporazuma, ker nas je čakal že od 6. ure zjutraj, mi pa smo prišli ob 9. uri, kakor smo tudi planirali. Zanimivo je to naselje, kjer je sestavljeno iz malih hišic značilnih za ta kraj. Tu smo se tudi okrepčali, kupili dnevnike za transversalo in se podali na 4 urno pot. Še prej pa smo povedali 11. pionirčkom, da bodo iskali štampiljke ob poti, ki smo jih spretno skrili. Vsak, ki bo našel štampiljko, bo dobil malo čokoladico. Navdušenje je bilo nepopisno. Tako smo dosegli dvojen učinek, Vsi otroci so bili spredaj pri vodiču in niso se dolgočasili.

Pot nas je vodila mimo ruševin starega gradu, po livadah in gozdovih. Kljub lepemu vremenu je bila pot naporna. Preskakovati in prestopati smo morali razne ovire, ki so ležale na poti. V tem letu je namreč preko tega pogorja divjala taka nevihta, da je s koreninami ruvala drevje, lomila vrhove ter jih raznašala okrog. Za prvo silo so že

Skupina planincev na pohodu čez Greben grad

Počitek v naselju Greben grad

očistili pot, vendar bo potrebno še veliko delovnih akcij, da bodo vse uredili. Veliko je tudi zdravilnih zelišč, od planinske mete, valdmeistra do hermelike. Najbolj zanimivo pa je bilo, ko je naš "veliki pionirček", ki je že odslužil vojaški rok našel prvo štampiljko. Ko smo mu povedali, da je to delo malih pionirčkov, jim ga je prepustil. Kakšno veselje je vladalo ob iskanju žiga po duplinah dreves, tako da smo ob tem uživali tudi mi starejši. Transverzala je namreč sestavljena tako, da je na 10.

mestih ob poti skrita štampiljka z eno črko, ki odtisnjene po vrstnem redu sestavljajo besedo "Greben grad". To pa ni bila edina zanimivost. Naša Anica je dobila za vikend obisk in tovarišico navdušila, da se je udeležila naše planinske poti. Žal pa tovarišica Ana ni bila navajena tako dolge hoje in tudi planinskih čevljev ni imela. Kljub temu pa se je korajžno zadržala in brez pritoževanja prehodila celo pot.

Ko smo prispeli na vrh Čevo, od koder se razprostira čudovit raz-

gled proti Madžarski ter planinam hrvaškega Zagorja smo lepo videli Boč, Donačko goro in Pohorje. Od tu smo se spustili po zelo strmi in spolzki poti v dolino.

Že smo bili prepričani, da smo pot opravili brez nezgod, a žal temu ni bilo tako. Naš vrlji pionirček Matek Mihec jo je skupil. Nehote je pri sestopu razdražil ose, ki so ga pošteno opikale. Sreča naša, da niso bile preveč strupene in je tako fantič brez večjih težav lahko nadaljeval pot.

Najbolj pa nas je pestila žeja. Razen na enem kraju ni bilo vode, dovolj pa je bilo malin in jagod, tako da so se otroci lahko posladkali. Tudi gobarji so prišli na svoj račun, vsi pa smo se lahko odžejali pri studenčku pred vasjo sredi vinogradov. Avtobus nas je čakal pred prijetno krčmo, kjer smo se okrepcali, sprejeli značke ter se poslovili od prijetnega kraja Počevo. Vodič nas je spremljal do Varaždina, kjer je doma. Pristrčno smo se poslovili, ter zahvalili za prijazen sprejem. V varaždinu smo si ogledali pokopališče, ki je svetovno znano, otroci pa so prišli končno do tako zaželjenega sladolea.

Vsi smo bili zadovoljni in si takih izletov še želimo!

Zorka Godler

Kresovanje

Največji delavski praznik 1. maj so družbenopolitične organizacije sklenile počastiti s kresovanjem. Glavno breme priprav naj bi kot vedno ob takih prilikah nosilo društvo DPD Svoboda Liboje. Le-ta naj bi v sodelovanju z mladinsko organizacijo pripravila vse potrebno, da bi bilo vzdušje čimbolj pristrčno, da udeleženci ne bi bili lačni in žejni, industrijsko gasilsko društvo KIL pa se je obvezalo, da bo poskrbelo za varnost pred požarom.

Že nekaj dni pred tem smo s strahom gledali v nebo in ugibali kakšno bo vreme 30. aprila. Kresovanje naj bi se odvijalo na prostoru, ki ga je kupila KS za rekreacijo v Brnici, kjer je postavljena tudi mala prijetna lesena hišica, ki pa je premajhna, da bi v primeru slabega vremena lahko sprejela vse obiskovalce pod svojo streho. K sreči to ni bilo potrebno. Bil je kar prijeten večer. Že kmalu po-

poldan na predvečer 1. maja so se člani Svobode zadržali za organizacijo zbrali na Brnici. Vse priprave so potekale dobro. Tudi kres, ki so ga postavili mladinci, se je mogočno dvignil v nebo. Grmada pa je bila po mnenju gasilcev previsoka in preobsežna, zato so jo zmanjšali.

Tudi pevci so bili zbrani in se čeprav samo v hišici, lepo prepevali še preden smo v mraku zažgali kres. Gasilci so imeli veliko dela, saj je bila trava suha in se je kar naprej vnela.

Lepo je bilo gledati po okoliških hribih, kjer se kar po vrsti kot na skriti znak prižigali kresovi. Kar 50 so jih našli.

Preko dvesto obiskovalcev, ki so se zbrali ob kresu, je zapelo, v nebo pa pa so švigale pisane rakete, ki so oznanjale, da smo tudi mi - prebivalci skromne vasice zbrani na vrhu grička nad vasjo, od koder pošiljamo pozdrave in zahvalo tistim, ki so nam izborili svobodo, neodvisnost, mir in de-

lavske pravice, kakor tudi tistim, ki znajo ceniti te pridobitve.

Moramo se boriti tudi v miru zato, da bo ostal ta mir, da bomo očuvali svobodo, enakopravnost in neodvisnost.

Pripravljeni smo, tu smo, ker je lepo živeti, graditi in ustvarjati v domovini kakršna je naša. Lepo je biti svoboden in prost. Lepo je biti delček verige, ki se imenuje jugoslovanski narod. Lepo je imeti za domovino deželo, ki se imenuje Jugoslavija.

Prav do 1. maja smo počakali ob kresu. Komaj smo se malo odpočili in že nas je zbudila vesela budnica godbe Keramikov in rudarjev DPD Svobode Liboje. Planinci naše delovne organizacije, ki so prejšnji dan sodelovali na kresovanju, so se 1. maja podali na Šmiglovo zidanico, kjer je bila občinska proslava in kjer so nastopali tudi naši godbeniki. Tako smo tudi letos ta praznik dostojno proslavili.

GZ

Kaj je kultura?

Kultura, kakršno imamo in kultura, ki jo hočemo.

Dostikrat govorimo o kulturi, hočemo biti kulturni, a vendar se moramo vprašati, ali smo kulturni? Ko se to vprašamo, vemo da je mnogo odgovorov, nekje v zavesti imamo kulturo, kajti že samo življenje, delo, misel, vse tisto kar vidiš, čutiš in doživljaš je kultura.

Citiral bi kratko misel Franceta Šalijskega — izvršnega sekretarja predsedstva CK ZKS:

"Nobenega dvoma ni, da se danes že čuti v kulturi vpliv samoupravno organiziranih delovnih ljudi, da se prav zaradi tega kulturi bolje godi, kakor kdaj koli prej, toda še vedno ne bo tako dobro, da bi ne bilo vredno reči vsakomur: "Tovariš, za kulturo in kulturnost je treba napraviti še več!"

Vsi skupaj v naši DO se lahko pohvalimo, da živimo še kar razgibano kulturno življenje v tovarni, kakor tudi v krajevni skupnosti. To kar naša DO in DPD Svoboda Liboje nudita je malo kje.

Zavedamo pa se, da lahko še veliko naredimo za naše kulturno življenje in delo na delovnem mestu, da bomo dosegli večje delovne uspehe in delali z večjim delovnim elanom.

Za to smo potrebni vsi, ne le nekateri posamezniki, kot ponavadi. Kajti psihologi dokazujejo, da je želja po ustvarjanju skrita v vsakem izmed nas. Vsak od nas je lahko ustvarjalec. Težave se začno takrat, ko zaradi teh ali onih razlogov to zagnjenost zanemarjamo. Mi sami pravimo, da ga je okolje prisililo k temu, s frazami kot so: pridobitniška družba, gonja za standardom, skrb za obstoj in podobno. Tako se dogaja, da se človek prelevi v poslovnega človeka, takšnega kot je tisti iz televizijske reklame. Skratka, nekdo iz tretje kategorije.

Je pot nazaj mogoča? Odgovor je pritrdilen, drugače vse naše delo ne bi imelo pravega smisla.

Zato je seminar, ki sem ga obiskoval, kot organizator kulture iz naše DO še kako dobrodošel za naše nadaljnje delo, predvsem pa spodbuda, da vsi skupaj naredimo še več.

Srečanje tamburaških zborov

Društvo Svoboda Liboje je v letni plan dela predvidelo med drugimi tudi nalogo organizirati srečanje tamburaških zborov.

Povabilu za to srečanje so se odzvali:

- tamburaški zbor "France Prešeren" iz Celja
- tamburaški zbor DPD Svoboda Ptuj
- tamburaški zbor "Nade Cilenshek" iz Griž in
- tamburaški zbor Svobode Liboje.

Srečanje je bilo 23. 5. 1981 v domu Svobode Liboje. Predsednik zbora in predsednik SZDL Liboje tov. Koštomaj Jernej je pozdravil navzoče, ter orisal namen tega srečanja.

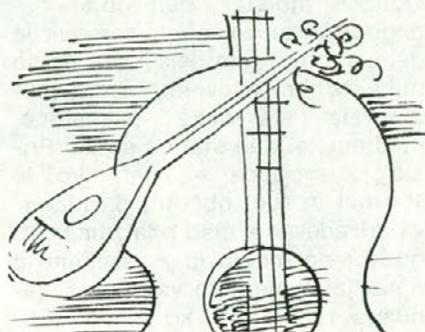
Tamburaški zbori so pokazali zadovoljivo kvaliteto v izvajanju svojih skladb. Posamezne nastope tamburašev so dopolnili še recitatorji — mladinci iz Liboje.

Nadvse zadovoljiva je bila tudi udeležba poslušalcev, saj so sindikalne organizacije KIL Liboje, Sadna drevesnica Mirošan in društvo upokojencev že v naprej odkupili vstopnice za svoje člane. Pozdravljamo takšno odločitev, saj so s tem nesebično podprli glasbeno kulturo mladih tamburašev.

Ob zaključku prireditve je mladina iz Liboje organizirala ples, ostali tamburaši, ki jih je bilo 96, pa so izmenjali svoje izkušnje, zlasti vodje tamburaških zborov.

Splošna ugotovitev je, da je prireditev uspela in upamo, da bomo s takimi srečanji nadaljevali tudi v prihodnjih letih.

ŠD

Z godbo na pihala v Artiče

Izredno sem bila vesela, ko so me naši godbeniki povabili, da naj jih spremljam v Artiče.

V tem kraju je bila dne 28. 6. 1981, organizirana III. republiška revija godb na pihala. Na revijo so bili povabljeni tudi naši godbeniki. V tem kraju še nisem bila, zato sem pričakovala večji kraj, dočakala pa nas je le prijetna mala vasica, oblečena v praznično obleko in ozaljšana kot nevesta. Organizatorji, ki so nas že čakali, so nam ob prihodu najprej izrekli sožalje ob izgubi našega tov. Franca Kovača, ki se je v preteklem letu še udeležil te revije. Tov. Halar je dejal, da šeg vedno čuva njegovo pismo ga je prejel preteklo leto. Ob njegovi smrti so ga objavili v njihovi reviji. Tov. Halar je dejal, da je prepričan, da ne bodo godbeniki pozabili na to, da je njihov nekdanji kapelnik rad prihajal k njim.

Revije se je udeležilo 13 godb iz Slovenije, iz naše občine pa kar 2, poleg naše godbe še godba na pihala iz Prebolda, ki je nastopala v revijskem delu programa, kakor tudi madžuretko iz Logatca ter mali bobnarji iz Artiče.

Po tem nastopu so vse godbe nastopale v dvorani, popoldan pa so sodelovale v povorki in skupnem nastopu na prostem. Kako domiselni so ljudje te skromne vasi in okoliških vasi je pokazala ravno povorka, ki je nazorno pokazala našo borbo od vstaje narodov do danes. Niso se zaman trudili. dobili so veliko priznanje s tem, ko jih je nepričakovano obiskal predsednik predsedstva SFRJ tov. Sergej Kraigher ter tov. Lidija Šentjurs. Pristrčno smo jih pozdravili vsi in bili veseli, ker sta se srečanja udeležila. To je bilo enkratno doživetje, še posebno zato, ker sem bila v družbi naših fantov in deklet, vrlih libojskih godbenikov, ki so s tem nastopom zopet pokazali kaj znajo. Upravičeno smo ponosni nanje.

Težko je bilo, ker se je bilo treba posloviti od teh čudovitih ljudi. Ob slovesu pa so godbeniki obljubili, da bodo še prišli.

Pogovor z Meto Rajner

Učenci osnovne šole iz Liboj so želeli pogovor s pesnico Meto Rajner že v lanskem letu, vendar iz tehntih razlogov do srečanja takrat ni prišlo.

V letošnjem letu je bilo na osnovni šoli Liboje ustanovljeno šolsko kulturno društvo, ki deluje kot sekcija DPD Svobode. Njihova želja je bila, da se srečajo z Meto Rajner 30. maja 1981. Zaradi tega je učiteljstvo šole posvetilo vso pozornost srečanju. Učenci so pripravili recitacije, to so bile same pesmi Mete Rajner, tamburaški zbor Svobode Liboje pa je popestril program s svojimi skladbami. Za sprejem Rajnerjeve so pripravili skoraj enourni program, ki je

nadvse lepo uspel in navdušil gostjo.

Ob zaključku programa je tov. Rajner razdelila bralne značke učencem, ki so jih z intenzivnim branjem zaslužili. S tem pa še ni bilo končano srečanje, saj se je tov. Rajner sproščeno pogovarjala z učenci osnovne šole in odgovarjala na nešteta vprašanja radovednih otrok.

Ob tem razgovoru se je tov. Rajner zahvalil učencem za lep kulturni program, ki jo je presenetil.

Vsi, ki smo bili prisotni želimo, da šolsko kulturno društvo še pripravi podobna srečanja.

ŠD

Slovo od Rotar Jakoba

Bilo je sončno pomladno jutro, ko je prišla vest v naš kolektiv, da je umrl najstarejši upokojenec Keramične tovarne iz Liboj tov. Jakob Rotar. Mi mlajši delavci ga nismo drugače poznali, kot iz srečanj upokojencev, katere organiziramo za nekdanje libojske keramike. Rad se je udeleževal teh srečanj, saj ga je vse po vrsti zanimalo od proizvodnje do prodaje, z eno besedo ponosen je bil na vse uspehe, katere je dosegel kolektiv, v času, ko je on užival svoj mir in pokojnino. Ne smemo mu zameriti, da je bil tako navezan na Liboje in kolektiv, saj je več kot polovico svojega življenja prebil v Libojski kotlini. Prvič se je kot štirinajstletni fantič zaposlil 1899. leta. Kljub svoji rosní mladosti je bil bister in

nadarjen, zato se je z lahkoto izučil za slikarja keramike, ker je naprej vztrajal pri učenju, je opravil tudi mojstrski izpit.

Z ljubeznijo do dela je svoje bogato znanje in izkušnje prenašal na poznejše rodove, katere je z veseljem učil slikarskih veščin. Tudi po štirideset učenk je naenkrat učil. Poleg rednega dela in učenja se je boril za delavske pravice in bil imenovan za delavskega zapupnika, kar se mu je bridko maščevalo, saj je zaradi tega ostal devet dolgih let brez službe. Lahko si mislimo, kaj je pomenilo za petčlansko družino nezaposlenost. Pomanjkanje in beda na vsakem koraku - vendar ga tudi to ni zlomilo, oziroma spremenilo njegovega prepričanja. Z dvignjeno glavo je zrl v prihodnost, zavedajoč se, da bo prišel čas, ko bodo delavcu priznane njegove pravice.

Tudi med drugo svetovno vojno je ostal zvest svojim načelom. V tovarni med delavci je gojil upanje, da bo prišel tudi za njih lepši jutri. Odličen mojster, delovodja, pedagoga in muzikant — samouk je dal nalogo svojim delavkam, da so med rednim delovnim časom prepisovale slovenske pesmarice, medtem ko je in stal na straži. Prišla je svoboda — dan, ko je spoznal in tudi občutil, da njegova prizadevanja niso bila zaman. S podvojeno močjo in z veseljem je opravljal svoje delo vse do 15. januarja 1953. leta, ko je po štiri-

inštiridestih letih težkega dela odšel v zasluženi pokoj. Da je bil priljubljen med libojskimi keramičniki, smo mnogoštevilno dokazali ob zadnjem slovesu, dne 27. marca 1981 na pokopališču v Žalcu.

Vsem domačim in sorodnikom izrekamo člani kolektiva Keramične industrije Liboje naše iskreno sožalje.

Tone Mlinarič

Slovo od Marije Bezenšek

Oseminosemdeset let je častitljiva starost ženice, kljub temu nas je presenetila žalostna novica, da je nehalo biti njeno srce. Po smrti tov. Rotar Jakoba je ona prevzela vlogo najstarejšega upokojenca v Keramični. Sedanji keramičniki naše Micike niso poznali, posebno tisti ne, ki prihajajo v Liboje od drugod, medtem ko smo jo Libojčani poznali več ali manj vsi. Dolga leta je stanovala v skromni, lepo urejeni in čisti sobici pri Rom-ovi Pavliki in Gustlnu, zato smo jo lahko vsak dan videvali in tudi poklepetali z njo. Kako ponosna je bila, da je tudi sama član tako starega kolektiva v Libojski kotlini. Ko so ji pošle moči, se je preselila k hčerki v Zabukovico. Kako težko je bilo slovo od majhne in tople sobice se ne da napisati. Stiski rok in trdne obljube, da jo bomo obiskali ni bilo konec. S solznimi očmi je povedala, da ne bo več slišali naše tovarniške sirene, češ tukaj ne rabim sploh ure, saj mi tovarniška sirena pove, koliko je ura. Da se je navezala na tovarno in ljudi je dokazala, ker se je udeleževala vsakega srečanja upokojencev ki jih pripravlja kolektiv.

Sedemindvajset let je bila med libojskimi keramiki. Marsikaj je morala pretrpeti od leta 1923, ko se je odločila ter prišla v podjetje, spomnimo se samo na takratne delovne pogoje. S ponosom je 1950. leta stopila v zaslužen pokoj, zavedajoč se, da je tudi sama prispevala svoj delež na naš boljši jutri.

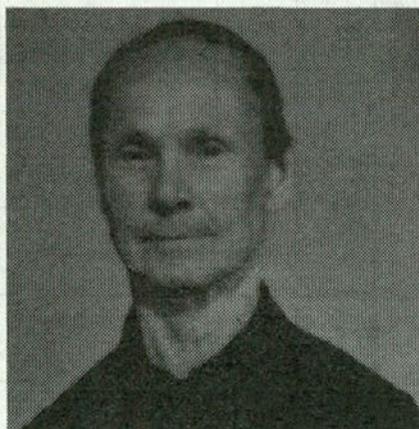
Micike nismo pozabili, kar smo dokazali dne 10. junija 1981 na pokopališču v Grižah. Takrat smo ji izkazali zadnjo čast z obljubo, da jo ne bomo pozabili.

Vsem domačim in sorodnikom izrekamo člani kolektiva Keramične industrije Liboje globoko sožalje.

Tone Mlinarič

Slovo od Marije Koren

Vedeli smo, da je naša upokojenka Marija Koren bolna, toda nismo mislili, da bo tako nenadoma omahnilo njeno onemoglo in izčrpano telo. Prišel je tisti žalostni 31. marec 1981, ko sem se poslednjič v imenu kolektiva poslovil od nje na pokopališču v Žalcu.

Marija se je rodila v siromašni delavski družini v Jagočah nad Laškimi 10. marca 1902. leta. Že kot otrok je okusila trdo življenje, saj je morala garati od ranega jutra do pozne noči na trdi in skopi zemlji za bori košček kruha. Sreča v življenju je ni bila nikdar naklonjena, tudi v zakonu ne. V štirih letih zakonske sreče je rodila tri otroke. Ko je ostala sama z lačnimi malčki, je morala krepko poprijeti za delo, če je hotela zaslužiti najnujnejše za vsakdanje življenjske potrebe. Ker ni bila zmožna celodnevne dela pri kmetih, se je

odločila ter 4. oktobra 1949. leta prišla med libojske keramike, kjer se je zaposlila pri predornih pečeh. Kljub temu, da je bila v kolektivu samo osem let, so jo vsi sodelavci in sodelavke cenili in spoštovali kot mirno, tidho in vestno delavko. Za nobeno še tako in naporno delo ni poznala besede nočem ali ne morem. Ponosna, da je tudi sama prispevala svoj delež za naš boljši jutri je 4. oktobra 1957. leta odšla v zaslužen pokoj.

Lahko bi še pri svojih osemindesetih letih uživala svojo pokojnino ali na žalost, zakon narave je bil močnejši od njene volje do mirnega življenja.

Sinu Jožetu, hčerki Marici, vnukinji in sorodnikom izrekamo člani kolektiva Keramične industrije Liboje globoko sožalje.

Tone Mlinarič

Fluktuacija delovne sile

TOZD KERAMIKA

Prišli:

1. ROTAR Roman, loščilnica
2. GAVRAN Marica, loščilnica
3. SIRAT Borka, loščilnica
4. GRGIČ Tomo, predorna peč
5. ČOBANOVIČ Miloje, predorna peč
6. ZUPANC Tihomir, predorna peč
7. LAZARIKIČ Ljubimka, strugarna
8. KUSERBANJ Dušan, strugarna
9. DRAKŠIČ Vlado, strugarna
10. COLNARIČ Roman, gmota

Odšli:

1. BOBOVNIK Franc, strugarna
2. SLUGA Dušan, loščilnica
3. SEVNIK Jožica, loščilnica
4. KOS Stanislav, pakirnica

TOZD PLOŠČICE

Odšli:

1. ROJC Ivan

TOZD GRAFIT

Prišli:

1. KUMPERGER Jožef

DELOVNA SKUPNOST SKUPNIH SLUŽB

Odšli:

- BEZJAK Marica, kadrovsko-splošna služba

V oddelku slikarna je bil žreb pravilno rešenih prvomajskih križank:

Tokrat se je sreča nasmehnila naslednjim reševalcem:

1. nagarda — servis riba
ČRETNIK Jerica
2. nagrada — servis ČK
MASTNAK Sonja
3. nagrada — garnitura ČK
PART Jerica.

Vsem srečnim dobitnikom čestitamo in pozivamo še ostale člane kolektiva, da bolj množično rešujejo križanke in nam jih pravočasno oddajo, da bomo lahko izbirali med večjim številom reševalcev.

Uredništvo

Koliko nas je?

Popis prebivalcev smomoralo opraviti tudi v naši KS v času od 1. do 10. 1981. To je bila zahtevna naloga, saj je bilo potrebno v tem času zbrati veliko več podatkov, kot ob zadnjem popisu. Popisovati je bilo potrebno prebivalce, gospodinjstva in stanovanja.

Za izvedbo te naloge je v naši KS bil določen inštruktor ter 10 popisovalcev, ki so po oceni občinske popisne komisije delo dobro opravili. Ugotovljeno, je bilo da se je zmanjšalo število ljudi kar za 10%. V KS prebiva le še 1509 prebivalcev, začasno zaposlenih v tujini je 41, začasno pa živi v tujini 24 prebivalcev.

Imamo 525 gospodinjstev in 523 stanovanj. Število stanovanj je naraslo za 12%.

V občini Žalec je 37.027 prebivalcev, 11.197 gospodinjstev in 11.533 stanovanj. Še morda to, da znaša površina ozemlja v občini 349 km² in da je n1 km² 106 prebivalcev.

To je le nekaj podatkov iz popisa.
G.Z.

Izdaja Keramična industrija Liboje. Ureja odbor za informacije. Odgovorni urednik Marija Oblak. Izhaja štirikrat letno. Telefon 063/737-120. Tisk: REK DO TISKARNA VELENJE. Naklada 750 izvodov.

